

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM, 27. SZAM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

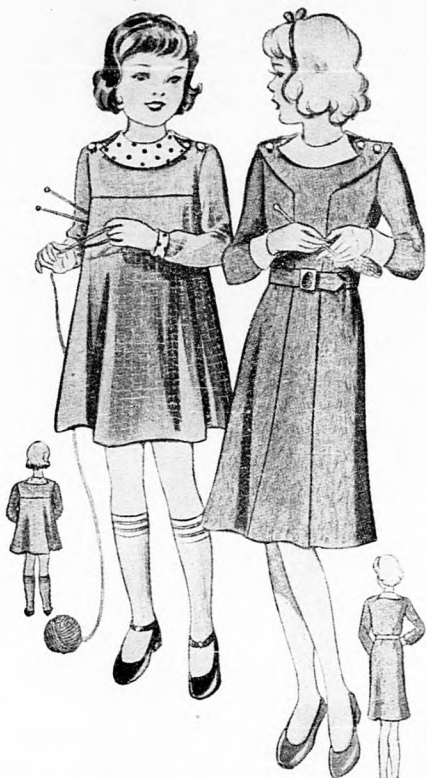
BUDAPEST, 1939. SZEPT. 20.

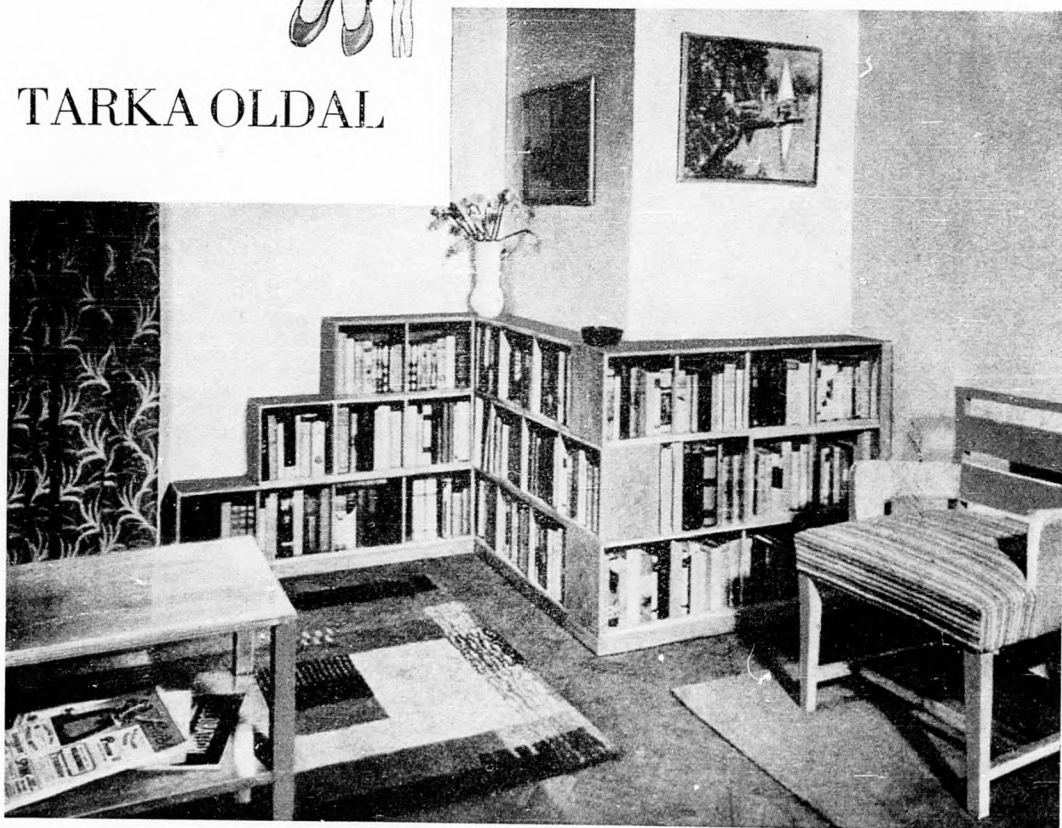
FOTO: ANGELO IV., VÁCI UTCA 24

ANGELO
PHOTOS

MRS. R. E. ACKERSON

TARKA OLDAL

Praktikus könyvespolcok

MAGYAR NŐK

LAPJA

I. ÉVFOLYAM, 27. SZÁM

BUDAPEST, 1939. SZEPT. 20.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVATI, KEZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarország egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I

PAPP JENŐ

Szlovákiában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt: 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovattal együtt évi 24 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

KEDVES ELŐFIZETŐINK szíves tájékoztatására közöljük, hogy a kormány a nemzet nagy érdekeinek védelmében korlátozta a lapok terjedelmét. Az áldozathozatalnak ezt a formáját a közönség legszelebb rétegei is a legnagyobb megértéssel fogadták. A szűkebb keretek közt a magunk részéről mindent elkövetünk, hogy a lap változatosabb és értékesebb tartalmával enyhítse a helyzetet, amely — reméljük — csak átmeneti.

Az asszony meg az ősz

Ki nem szereti a tavaszt? ... Ki ne tárná ki az új akarástól, friss reményektől feszülő két karját, amikor Napisten kegye leolvastja a jégpáncélt alélt vizekről, amelyek rab-ságukból szabadulva, duzzadatan és boldogan rohannak, versenyt vägtatva a langyosodó fuvalommal, az ébredő élet e nyugtalan és szilaj harsanásával... Tavasz: az ifjúság. Merész vágyak érlelője, gyönyörű álomok dajkája, mosolygó lelkek ringatója. Szerelmek vágnak önmagunkba és az életbe és mindenbe, aki nevét szemmel, barátságos szándékkal, nyílt szívvel közeledik hozzánk. A bimbózó élet paradicsomkertjében gondtalanul andalog az ifjú, nagy és fényes jövőt színez ki a csapongó — s óh, nem egyszer csapodár! — képzelet. Minden óhaj, remény és vágy, amelynek csiráját a Teremtés oltó a belénk, bizó hittel várja a teljesülését, mint ahogy az áldott anyaföldbe vetett mag várja a kalászbaszökkenést. És jön a dúsajándékú nyár, mezők és rétek, hegyek és völgyek az élet teljes pompájában állnak. Omlós kenyér, izes gyümölcs a nyár aratása. Az ember is büszkén hág fel alkotóerejének, munkakedvének legmagasabb lépcsőire. Ami tehetsége van, most homlik ki egész gazdagságában, töretlenségében, gyors eredménnyel kecsgető intenzívításában. S mint az izzó nyári nap a föld nedveit, úgy szívja ki az élet nyárszaka a dolgozó ember energiáit. Férfiaknál erőt, nőknél szépséget használ el a maga örök céljaira. S mikor este hűvösödni kezd és a rövidülő napok szelid, de bánatos mecrengése mint valami titokzatos távoli üzenet árama járja át a lelket, felsóhajtunk: itt az ősz!

Itt az ősz... és a férfi meleg takarót rak a térdére és az asszony odaáll az ő bizalmas, beszédes tükre elé és — megpillantja az első ősz hajszálat. Milyen fájdalmasan, milyen szívbeemarkolóan szimbolizálja az ősz a szürkülő fejet! Még a szó is ugyanaz a mi édes nyelvényekben. Itt az ősz — őszülünk. És megjelenik, annyi tavaszi boldogság, nyári öröm után az első könnyesepp. Mit siratunk az első fehér hajszállal és különösen mit sirat az asszony?... Hiszen szép, csodaszép a szeptember is, amely izes fürtök nedvét édesíti. Nappal mosolygó verőfény a horizont, füvek zöldelnek, a fákról csak imitt-amott hullik az alig sárguló levél... az erdőben most kezdődik igazán az élet, csörtető vadak, becs-vágyó vadászok verik fel a környéket, a városok népe pedig igazában csak most lendül neki a munkának... Szép, szép a szeptember. De ez csak a kezdet. Hamarosan megnyílnak az ég csatornái, vigasztalatul felhős a mennyboltozat, borzongósan összehúzzuk magunkat és egy este azt mondjuk: hideg van, be kell fűteni... Mesterséges meleggel pótoljuk az áldott hőforrást, a Nap adományát. Bent vagyunk az őszben, visszavonhatatlanul. A férfinak, aki a maga élete őszi évszakába jutott, már nehezebb a munka, az asszony arcáról eltűnnek a redőtlen síkok, a sima vonalak... megjelenik az első barázdá, utána a többi. Fonyadni kezd a nemrég színes, illatos, mosolygó, kecses virág. És bárhogy öntözi hulló könnyekkel, többé vissza nem adja tavaszi hamvát, nyári érettségét. Csak a fa áll még, konokul és keményen, lombjait lassan, ágról-ágra szaggatja, tépdési az ősz. Némelyik fa csodát művel: nem veszi el a lombjait. Ezek a fák a szépen őszülő, gyönyörűen hervadó asszonyok szimbólumai.

Szépen őszülni, gyönyörűen hervadni... Igen — mondják, — szép szavak. De mikor olyan könnyörtelen, olyan kegyetlen az élet. Ha már remeket alkotott, Isten virágoskertjébe a legpompásabb virágot ültette, miért fosztja meg a virág minden bájától? A Teremtéssel porbeszállni nem lehet, s balga fejjel sziklának megy az, aki az Élet és Halál titkait döntözi. Embri sors: születni, élni és meghalni. A probléma, amiből véges eszünkkel hozzányúlhatunk, mindössze az: hogyan tudjuk magunkra és családunkra, utódainkra és környezetünkre kellemessé tenni az életünk alkonyát? S most felnyithatjuk a Védák könyvét, Kelet minden bölcsének, a profétáknak és az apostoloknak minden írását, mind-abból, amit évezredek óta összehordott az emberi gondolkodás, két szó tüzel felénk

égi jel gyanánt: Szeretet és Munka. Az élet folytonos megújulás és folytonos elmúlás végszakadatlan láncolata. Ebben a folyamatban az ember az isteni rendeltetés egyik láncszeme, amely nem tépheti ki magát az egészből, hacsak nem úgy, hogy önmagát semmisíti meg. Amíg élünk, szeretniünk kell és dolgoznunk kell. Ez a két hatalmas erőforrás táplálja az utánunk következőket, akik majd szintén eljutnak a bölcsesség ama magaslatáig, ahová király és pór, milliárdos és koldus egyformán eljut. A szeretet és a munka kettős kötelességből a nőre inkább a szeretet, a férfira inkább a munka jut. Az a bizonyos első ősz hajszál nemcsak a fokozott hiúság serkentője, hanem a nagyobb szeretetre, tehát az önzetlenségre való törekvés mementója is. Minél idősebb a nő, annál jobban ragaszkodik övéihez. Minden külső ráhatás nélkül. Csupán belső ösztönből. És ez az ösztökélés ellenállhatatlan, mert nem más ez, mint Isten parancsa. Az őszülő asszony szívéből kiáradó szeretetnek — figyeljék csak meg — hűvös ereje van. Borús napokban fényt és derüt áraszt, amiért cserébe melegt kap azoktól, akik a szeretet sugarait élvezik. És van-e természetesebb, logikusabb valami, mint az, hogy az előhaladott kor a nő lelkében meghatványozza a szeretet erejét? A nő lényének legvárzásosabb flúiduma, a szeretet, tulajdonképp akkor éri el a bőség tetőfokát, amikor a lélek megtisztult minden önös szenvedélytől, pártos érdektől, mikor a szív már halkabb ütemre ver. Ezért a legtisztább, legmosolygóbb, legáradóbb a nagyanyai szeretet. A kincsek kincse ez annak is, aki adja, annak is, aki kapja. Aki adja, boldog, hogy adhatja, aki kapja, boldog, hogy kaphatja. Nincs más orvossága az asszonyi élet alkonyának, mint a szeretet. Nincsen, nincsen... És ez az egyetlen kárpótlás az elmúlt nyárért, amely ha ősszel is benyilazza búcsúugaraival a szürkülő fejet, bizonyos, hogy csak azok érzik cirógató melegét, akik a maguk szeretetével sem fősvénykednek... M. J.

Asszonyok a költők életében

Szendrey Julia

Írta Nagy Méda

A Kerepesi-úton friss lombot bontottak a tavaszi fák. Nyíló orgonailat sodródott a levegőben és a napfény meztelenre vetkőztette az omladozó házak falait. A sarki árusok nedves rongyal takargatták a hirtelen nyílt gyöngyvirágok fűtös fejét, gyerekek hancuroztak az utcán és álmos macskák hasáltak a nyitott ablakok széles párkányain. Egy feketeruhás, fiatalasszony vágott át éppen a Barátok temploma előtt a másik oldalra, maga elé nézett elgondolkodva, úgy, hogy láthatóan össze-rezzent, amikor egy férfi hangosan köszönve mellé lépett:

— Megengedi, hogy elkísérem egy darabon?

— Köszönöm, herceg, de ez túlságos megtiszteltetés egy forradalmár özvegye számára. Liechtenstein herceg kedveskedő arca megmerevedett:

— Ön, asszonyom, szépsége és fiatalága elbizakodottságában elfelejti, hogy kivel áll szemben. Önnek csak erdélyi útlevele van, én kiutasíthatom Pestről, államellenes izgatással is vádolhatom és senki sem tenne szemrehányást azért, ha az Utépületben szállásolná el. De ön túlságosan szép és ezért fájna ilyen intézkedést tennem. Gondolja csak...

— Köszönöm a kíséretét, herceg, már itthon vagyok — nyújtotta hirtelen kezét Petőfiné és szinte menekülve besietett a bolthajtásos, hűvös kapu alá. A herceg megnézte a hátszámot, összeszorította keskeny száját, megfordult és a hivatala felé vette az útját.

Júlia a kiállott igazolatótól minden tagjában remegve és hangosan sírva borult le a kerevetre. Szinte a hátán érezte az éles szemeket, amolyan végigkísérték ezt a néhány lépését. Holnap már egész Pest arról fog beszélni, hogy a herceg hazakísérte. Hiszen azt sem bocsátották meg, hogy fönt volt Haynaundól, hogyan kiáltso az arcukba, hogyan magyarázza meg, hogy csak útlevelért könyörgött, csak azért hogy eljuthasson Törökországba Bem tábornokhoz, aki biztos hírt tudna adni Petőfiről. Talán ott is él vele, csak tiukliják, rejtegetik, hiszen senki sem látta meghalni, — csak oda akart eljutni és a szennyes szájak koholt vádakkal fektetik őt, azt az asszonyt, akit egy Petőfi érdemesített a szerelmére. Mit gondolkán, nem volt-e a legnagyobb megaláztatás számára a parancsnokságon tett látogatás? Ki hinné el, hogy tőből szerette volna letépni a kezét, amikor Liechtenstein megcsókolta. Hát fel tudják tételezni róla, hogy jókedvből társalog a hóhérokkal? Milyen kegyetlen szívűek az emberek, milyen galdúl aljasak egy védtelen asszonnyal szemben, akinek csak az a bűne, hogy nem tudja elhinni, hogy meghalt az ura.

Hogyan is lehetne elhinni, hogy aki pirosan, nevető szemekkel intett búcsút:

— Visszajövök, érjed jövök! — az nincs többé. És 3 nem érzett semmit, békén aludt azon az éjszaka, mikor Sándor kint hevert temetetlen. Mosolygott és kacagott a gyermekére, amikor talán órákig haldozott és még eszmélve dobta a tömegsírba. Ezért nem tudja elhinni a halálát. Az a szerelem, amely kettőjüket összekötötte, sokkal erősebb volt, semhogy jel nélkül oszlojn el a semmibe. Még ma is ebbe a különös gondolatba kaposzkodik: — Én megéreztem volna, én megéreztem volna...

Útlevelet kell szereznem, mindenáron útlevelet! Bem meg fogja mondani az igazat. Aznap este kopogás hallatszott a Kalap-utcai lakásán. Júlia maga nyitott ajtót.

— Mit gondol rólam a herceg? — állta el az utat felháborodva. De a férfi könnyedén félretolta, ledobta sötét kőpenyét és otthonosan letelepedett. De Júlia az ajtónál állva maradt és vad, szikrázó szemekkel mérte végig a férfit:

— Jobban szerettem volna, ha zsandárai jönnek értem. Kitüntető szívessége helyett inkább a börtönt választottam volna. Hogy meriek ezekután az emberek szemébe nézni, hiszen ügyis lépten-nyomon gyanúsítanak. Most aztán lesz miért. Ezt akarta? Megtaposni? Megalázni? Ki hiszi el ezekután, hogy nem kegyeket hajhásztam ott fönt a parancsnokságon?

— Ne értsen félre, asszonyom, jóakarattal jövök, én megadom önnek Törökországba az útlevelet, ön viszont megígéri, hogy ha onnét visszajön, utánam jön Bécsbe...

— Kérem, elég! Nincs szükségem az útlevelel! Ezt rejtette hát udvarias álarca alatt? Micsoda diadal volna így megalázni a legnagyobb költő emlékét, a gyűlölt magyort? Ezt jól kitervelte a herceg úr! De most kérem, hagyjon magamra! Tör és méreg van nálam, nem adom olcsón a becületem.

Kapu csapódott, sebes, hosszú léptekkel beletűnt a halvány világítású estében egy bosszú, furcsa árny. A szomszédház ablakszeme becsukódott, Garayné az órához szaladt, előre igazította, aztán a megbotránkozás rémületével szaladt az órához: — Egy óráig volt bent nála a herceg, képzeld, egy teljes óráig!

— Ugyan, hagyj szegényt, ki tudja, milyen fontos ügyeit próbálta elintézni.

— Fontos ügyeit? Liechtensteinnel a saját lakásán? Ugyan, te álmódozol! — Aztán kabátot vett és a hírel átóvakodott a barátaihoz.

Júlia még mindig mozdulatlanul állt a bezáruló ajtó mögött: — Mit tettem, Uristen, mit tettem, hogy így büntetsz? Hogyan lehetne most már megállítani a rágalmat? Másnap leutazott Mezőberénybe Orlay Petrics Somához, a festőhöz, a képet akarta és az apró vázlatokat, amit utolsó alkalommal festett Petőfiről. Ott beszélt

egy szemtanúval, aki látta az eszesetek között a férjét. Eddigi reménykedését szörnyű bizonyosság váltotta föl: minden hiába!...

Pesten várta az idézés a rendőrségtől. Ki fogják toloncolni. Hát senki barát nincs, aki segítene?

Garayéknál találkozott a mindig udvarias és előzékeny Horváth Árpáddal. Aki soha nem próbált udvarolni, könyvekről, vagy tudományos munkákról beszélt és Petőfit elegette alázatos tisztelettel és fojtott rajongással. Ez a csöndes tanár volt az, aki előtt megnyílt Júlia szíve és elpanaszolta keserves kálváriáját:

— Kettő között választhatok: menhely vagy öngyilkosság.

— Elfelejti, hogy gyermeke van? Petőfi fiát ki fogja fölnevelni? Különben volna egy mód, hogy ezektől a rendőri zaklatásoktól megmeneküljön és pesti polgár-nó legyen: férjhez kellene mennie.

— Ugyan, ki venne el engem? Ezekután, amit hírszellek rólam?! Amivel befeketített a közvélemény?

— En is...

Júlia kétségbeesett és álmatlan éjjelek után elfogadta az egyetlen baráti kezét, amely feléje nyult. Huszonegy éves volt és már több szenvedést ismert, mint más egész életében. Most már lesz, aki megvédi Petőfi özvegyét, most már a kis Zoltán is nála lehet. Egy kis békét és nyugalmat a szörnyű esztendő után, ott-hon, megbecsülést... erre vágyott meghajszoltan, kimerült idegekkel.

Amikor tompa fájdalomból eszmélt, már késő volt. Az asszonyok elfordították az arcukat, a férfiak elfelejtettek köszönni. Az udvarias férj gyűlölt, követelő zsarnok lett. Hát tehetett ő arról, hogy nem tudott szerelmet adni? Nem is ígért, csak védelmet keresett, csak békét... Petőfi lobogó szerelme után ki is gyújthatta volna föl mégegyszer a szívét?!

Becsületes asszony volt, jó feleség, még három gyermeket szült az urának, mégis időzött vadnak érezte magát, megbélyeztetnek, akire ujjal mutatnak az emberek. Akiknek szájában, tekintetében ott tükröződik a vers jöslata:

«Ha eidobod egykor az özvegyi fátlyolt, Fejfámra sötét lobogóul akaszd...»

A rágalom után hamar elhangzott az ítélet is: Júlia nem volt méltó Petőfi szerelmére.

De ki hallgatja meg az asszonyt? A kegyetlen évek szenvedéseit? És végakarátának utolsó, megrendítő vallomását: «Ne háborgassa meg álmomat az az ember... Minden lépés, amit a síromhoz tenne, oly fájdalmat okozna poraimnak, mint aminő undort éreztem iránta...»

Ha vétkes volt, mert nem tudott hű maradni egy nemzet eszményképéhez, akkor súlyosan megbűnhődött érte. De a boldog szerelmet mégis csak ő adta a fiatalon halhatatlanná vált költőnek: Petőfinek.

PERELÜNK

Akárki akármit mondjon, a per nekünk, székelyeknek, olyan, mint a jó pálinka. Az ablakon hányja ki az ember a sok pénzt érte, utána szerelné a fejét a falba verni, de amíg benne van, kiadhatja a virtust magából s legalább megmutatja, hogy nem akárci. Nincs is addig becsülete a faluban, míg valami kemény peren átal nem ment. Ész kell a perhez, s bátorság. Igaz, hogy sok pénzbe kerül, akár nyer az ember, akár veszít, de megéri. Az is igaz, hogy a törvénynek sok ága-hoga van, de arravaló az ügyvéd, hogy tudja. Az ügyvédnek viszont az a baja van, hogy sok pénzt eszik, s — szakadjon meg a nyakuk — drágán meg kell fizetni, ha pár sort vakarintanak, de arra való az ember esze, hogy túljárjon az ügyvédek eszén. Úgy kell csinálni, mint Simó Laji, ki Bara Danival, az onkatestvérivel egy kétvékás osztozó pityókaföld miatt, ami anyai részről maradt volt rájuk, most a tavaszon keményen összehment.

— Én törvére megyek! — rázta a kajakját Dani.
 — Eridj a nannád keserűségibe! — vágta vissza Laji, s ezzel a jóviszony megszakadt köztük. Ha akkor el nem választják, valamelyik a nyújtópadra kerül. Bara mindjárt befogott, s bé Udvarherré az ügyvédhez. Ott hajtott el a Laji kapuja előtt, de még a fejét sem fordította arrafelé.
 Laji, ki az udvaron egy rossz gereblyét fogazott, sétélen utána nézett, s nyelt egyet, hogy ilyen komolyra fordult az ügy, mert nem tréfa, ha Dani ügyvédhez ment. Ha a Barák megnyitják a bukszát, azzal ő nem mérközhetik.

— Jaj, most mi lesz velünk! — sápitozott a Laji felesége, de Laji keményen rászólt:
 — Fogd bé, mert béverem!
 — Tiszta bizonyos, hogy az a koszos birtoka reamegy! — bizakodtak a Barák. — Vitos Pali úr elhúzza a nótáját.

— Jó, hogy tudom, ki az ügyvédek! — gondolta Laji, de ettől a perctől kezdve hallgatott. Nem árulta el a szándékát. A per olyan, mint a háború. Az ellenfél ne tudja meg, hogy mit akarok.
 — Hát te melyik ügyvédet fogadod meg? — kérdezték kíváncsian az emberek.
 — Nekem nem kell ügyvéd! — mondotta egykedvűen Laji. — Olyan legénnyel, mint Vitos ügyvéd úr, magam is elbánok.

A faluban már sokan csodálták a bátorságát, s egykedvűségét. Mikor megtudta, hogy az ellenfél törvényesen is megadta a meghatalmazást az ügyvédjének, azt mondta a feleségének:
 — Pakolj fel két szép csürkét, Rózsáli, mert bémegek Udvarherré!
 Az asszony kérdezősködni se mert, csak összekötötte két kendermagos kakasának a lábait, s betette egy kicsi kerek kosárba.
 — Estére ithon leszek! — indult Laji. — Ha valaki kérdi, hol vagyok, mondd azt, hogy hátra mentem a havasba!
 Kilenc órákor már ott volt az ügyvéd úrnál.
 — Adjon Isten szerencsés jöggellett, tekéntes ügyvéd úr! Hát felkelhettek-e? — barátságoskodott, s a két csürkét hunyorítva letette az íróasztalra. — Küldje ki a doktor úr a konyhára, mert amilyen két okos csürke ez, még eltanulja a tudományát! — tréfálkozott.

Az ügyvédnek eszire nélkül is megtetszett a székely jóságos, barátságos, becsületes, egyszerű lelke, egyenes természetessége. Úgy érezte az illatát, mintha egy üde, fiatal fenyőfa lépett volna az irodába.
 — Foglaljon helyet! — kínálta, míg a kisasszony kivitte a csürkéket a konyhára s az üres kosarat visszahozta.

— Nem es ismerjük egymást, lelkem küssasszon, — tréfált vele is — s chelyt már kosarat es ada nekem!
 Mindhárman kacagtak. Hogy az isten csudájába ne, mikor ilyen jót mondott!
 — Csináljon szivart, bátyám! — adta oda saját dohánytárcáját az ügyvéd, — s mondja el, hogy mi jóban jár!
 Mind a két füllet hegyezte az ügyvéd, de Laji addig egy árva szót se szólt, amíg nyugalmasan meg nem nyálazta a cigarettát, s rea nem gyújtott.
 — Jó dohány! — mondotta akkor is elismerően. — Nem hiszem, hogy finác látta volna.

— Nem rossz! — társalgott az ügyvéd, s megnézte az óráját, hogy siettesse az atyafit. Laji egy kicsit még élvezte a szivart, s azt mondotta bátortalanul:
 — Nem es tudom, hogy hol kezdjem!
 — Csak az elején! — bátorította Vitos úr.
 (Milyen kedves, igaz, törülmetszett a zavarra, félszége is!)
 — Hogy az elején kezdjem, — komolyodott el Laji, — meg kell mondanom először, hogy én a Bara Dani édesbátyja vónék...
 — Igen, igen! — élénkült meg az ügyvéd úr. — A Bara kontra Simó-per!
 — Hejjös! — vidult fel a székely is. — Akkor jó helyen járok!... De nem tudom, beszélhetek-e tiszta őszintén...
 — Legyen teljes bizalommal hozzám!
 — Hiszen éppen azért jöttem a tekéntes ügyvéd úrhoz, s azért es küldtem ide az ecsemét is... «Senki máshoz ne menj, — mondottam, — csak Vitos Pál doktor úrhoz!»
 — Köszönöm a bizalmát! — mosolygott az ügyvéd.
 — Neköm hitem, s bizalmam csak benne van! — szavalt a székely. — Tudomán csak nála van!

Az ügyvédnek jól esett ez a ragaszkodás.
 Most a székely bizalmasan előrehajolt, s úgy suttogta:
 — De ne!... Nem akarnám, hogy Dani, az ecsemét megtudja, hogy itt jártam!
 — Kérem szépen! — egyezett bele az ügyvéd.

— Azért kérem, hogy ne szóljon neki, mert nehány igen bizalmas kérdésem volna...
 — Tessékl!

— Azt szeretném tudni, — aggódott a székely, — hogy vajjon Dani kifizette-e a tekéntes úrnak az előzetes költségeiket!
 — Hogyne! — készségeskedett az ügyvéd, s a kisasszonytól mindjárt el is kérte az aktákat. — Bélyegre adott ötszáz lejt...
 — Hálisstennek! — könnyebbült meg a székely, ki belátta, hogy valami magyarázatot is kell adnia. — Azért mondom, mert az ecsem ítányos ember, s addig hat ökörrrel se lehet kihúzatni a korcsmából, míg pénzt érez magánál. Már attól féltünk... Resteltem volna, hogy szegyenben maradjak a doktor úr előtt, mikor én küldtem ide...

— Kérem! Ebben a tekintetben nincs semmi baj!...
 — Ezért nem szeretném, — vágott közbe a székely, — hogy az ecsem megtudja, hogy itt jártam. Nem akarok haragot, de — ügy-e — belátja a doktor úr es, hogy ilyen nagy ügyet, mint ez a per, nem hagyhatunk teljesen reá... Mikor most benn jára, szeredán, nem csütörtökön, méges szeredán vala... ismét úgy leitta magát, hogy azt se tudta megunonani, mit kell a perben mozdítanunk... Mondotta is a két ecsem, mert négyen vagyunk testvérek, hogy legjobb lesz, ha kied megy be, Alózi bátyám a doktor úrhoz, s maga tákékozódik, hogy ebben a perben már egyszer lássunk tisztán. Hát ha lenne olyan szíves a tekéntes ügyvéd úr... De a világot se akarok haragot!... Valahogy meg ne tudja az ecsem!

— Nem szólok! — biztosította az ügyvéd.
 — Ami pedig a pert illeti, — forgatta az aktákat maga előtt, — ezzel egy kicsi baj van... Alaposan tanulmányoztam az ügyet, utána néztem a telekknönyvben is, de addig nem lehet credmennyel fellépni az ellenfél ellen birtokháborítás címén, míg a tulajdonjog kérdése tisztázva nincs. — Ügy-e, nem! — rikkantott fel örömben a székely, aki úgy figyelte az ügyvéd minden szavát, mintha a püspök maga prédikálna a templomban.
 — Az öcse engem rosszul informált — magyarázta az ügyvéd, — mert nem áll az, hogy Simó Lajosnak és törvényes örökösének nincs semmi néven nevezendő jogcíme a 345-ös telekjegyzőkönyv 245., 246. hejrajzi szám alatt bejegyzett egy hold es négyszázhusz négyszögöl területhez...

A székely alig bírt az örömmel, de megjárta, mintha a saját ellenfele volna.
 — Mi az istenharagja!... Az nem lehet igaz! Annak a tekergőnek semmi jussa nincs ahhoz a birtokhoz! Mi úgy tudjuk...
 — Rosszul tudják. A telekknönyv beszél.
 — Már tölem akármit beszélhet a telekknönyv, de az az igazság, hogy az osztozásnál...
 — Az osztozásnál nem tartották be a törvényesen előírt formákat es az nagy hiba volt.

A székely visszaesett a székbe es letörtén bánkódott, háborgott a széken.
 — Híjj a temberdekütizt! Ennél rosszabb hírt nem mondhatott volna az ügyvéd úr.

Most mi lesz velünk? Se föld, se becsület!... Hozzá egy csomó kiadásba vertük magunkat.

Az ügyvéd minden felelősséget elhárító mozdulatot tett.

— S nem lehetne valamit csinálni? — kapaszkodott reményvesztetten a székeley a szalmaszála is.

— Csak abban az esetben, ha be lehetne bizonyítani, hogy az osztozkodásnál...

— A tanuk mehőgtak! — legyintett lemondóan a székeley.

— Valami úton-módon rá kellene venni az ellenfelet, hogy ismerje el...

A székeley intett, hogy hiábavaló minden. Aztán mintha most támadt volna a gondolata, megkérdezte féltéken, mint aki nagyobb bajtól tart:

— De úgy-e Simó Laji nem tehet semmit ellenünk?

Az ügyvéd úgy húzta el a szemét, mint aki erre nem merne megesküdni és meg is mondta:

— Az ellenfél helyzete teljesen tiszta. Egyszerű kérvényt kell benyújtania a törvény-székhez, mint telekkönyvi hatóságához, hogy jogigényét elismertesse.

A székeley szeme titokban felcsillant. («Ez az, amit tudni akartam!») Meg akart azonban győződni, hogy nem akarja-e az ügyvéd behúzni. Sohasem lehet hinni az ügyvédeknek.

— Nem ijesztgetni akar a tekintetes úr?

— Bár ijesztgetném! — mutatta a részvétet az ügyvéd. — Rosszul áll az ügyük! Én viszem a pert, ha már vállaltam, de meg kell mondanom becsületesen, hogy kevés a kilátásuk.

A székeley megjátszotta a haragot is, hogy jobban eláltassa az ügyvédet.

— Nem így biztatott, mikor a pert elvállalta! Akkor kellett volna szólni, nem most!

— Maguk informáltak tévesen! — pattant fel az ügyvéd.

— Hát akkor most mit csináljunk? — juhászodott meg a székeley és gondütötten vakarta a füle tövét.

— Egyességre kell lépni az ellenféllel. Más megoldás nincs!

A székeley kacscintott az írógépes kisasszonynak, de olyan hevesen ugrott fel, mintha kígyó csípte volna meg.

— Mit? Egyességre lépni? Azzal a tekerővel? Sohasem! Tudja-e doktor úr, mi az a szó: *So... ha... sem!* Ha minden vagyonunk reá megy, akkor sem! Ha tömlőben rothadunk el mindnyájan, akkor sem!...

Még lihegett is a dühkitörés után, de aztán büszke méltósággal mondotta:

— Folytassa csak le a pert, ügyvéd úr, akármibe kerül! Ne törődjék a pénzzel, ha mind csórén maradunk is! Ne irkafirkáljon se nekem, se az ecsémnek, hanem pereljen, mert mi megyünk, ha kell a királyig es!

Az ügyvéd vonogatta a vállát, de megígérte, hogy minél hamarabb kitűzeti a tárgyalást.

A székeley leverten elbúcsúzott, de visszafordult, mintha valamit elfeledett volna:

— Szavamat ne felejtsem, nem írná le a tekintetes úr azokat a számokat s dolgokat, amikre az ellenfél hivatkozhatik, hogy mi is tudjuk, mit kell csinálni Simó Lajinak,

s jobban védekezhessünk? A jegyző úrral es megbeszélnök...

Az ügyvéd papírra tette értelmesen, amit mondott. A székeley undorodva tette zsebre:

— No csak neki a pernek, ügyvéd úr! Mi, Barák, nem hagyjuk magunkat! Nem, ha egyetlen gatyára maradunk es!

Az ügyvéd csodálkozva nézett utána, mikor buszke méltósággal távozott.

Mikor a tárgyalás napján a törvényszék folyosóján újból találkoztak, az ügyvéd meleg barátsággal rázta meg a székeley kezét:

— Hát maga is itt van?

— Muszáj volt bójönnöm, — válaszolt alázatosan az ember, — mert idézetet kaptam.

— Hogyhogy? — hökkent meg az ügyvéd.

— Azt úgy — magyarázta értelmesen a székeley, — hogy abban a Bara «kontra» Simó-féle perben én vónék az alperes... Én vónék Simó Laji...

Az ügyvéd előtt elsötétült a világ.

— Hogy?... Maga Simó Laji? Akinek én tanácsot adtam?

— Az én... Simó Laji, a kicsodás...

De olyan ügyvéd sincs több a vármegyében, mint a doktor úr... Mondtam is a feleségemnek, hogy te Rózsáli, ha azok a csürkék, amiket a csórényakú tyúk költött, annyira nőnek, vigy bé vagy kettőt az ügyvéd úrékhoz... Adnék többet es, tekintetes úr, a fain tanácsért, de az idén rosszul költöttek a kotlók. Tudja a fene, hogy mi lehet az oka!...

Amit a gyermek

nem bocsát meg a — szüleinek

Ha a szülő a gyermekével beszél, ne intesse szavait a mellettük álló — harmadikhoz. De még csak ne is beszéljen olyan hangosan, hogy annak az idegének a figyelmét felkeltse.

A finomérzésű gyermek nem bírja ezt elviselni, mert az ilyen gyermek nagyon szegénylős természetű. Azt érzi ilyenkor, hogy a közömbös harmadik eltérte azt a láncot, amely szülőt és gyermeket egymáshoz kapcsol.

Óratoson külön kell választani a gyermek eregyeit a hibáitól. Nem szabad hibának minősíteni azt, amit máskor eregynek tüntettünk föl és megfordítva.

Elég néhány ilyen hibát elkövetni és a gyermek őszinte bizalmához vezető ajtó örökre bezárul.

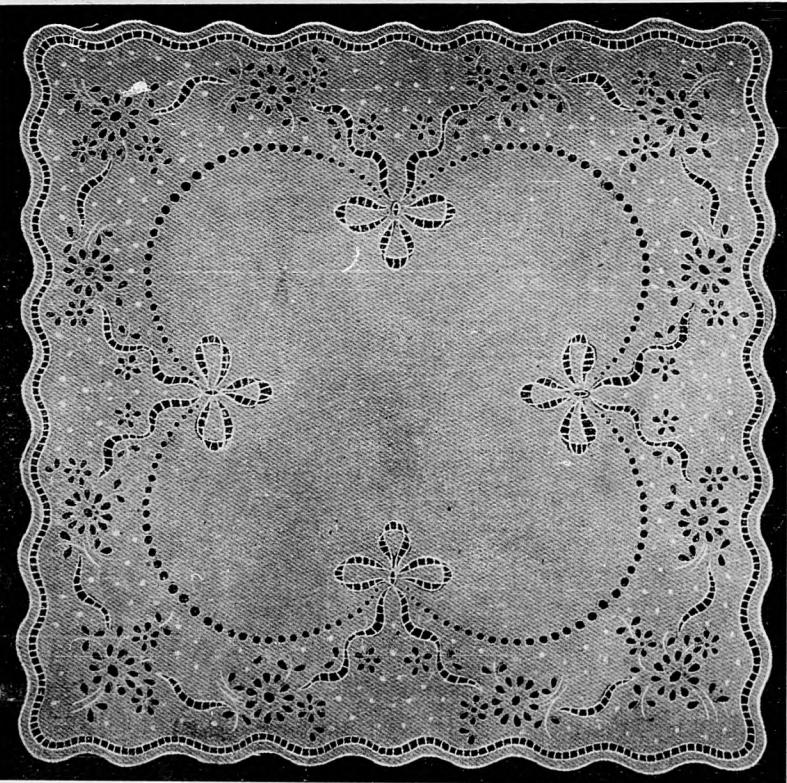
Ha a villamoson, a vonaton, az utcán, vagy valamilyen nyilvános helyiségben a gyermek hozzád beszél, te is a gyermekhez intéd szavaidat és ne ahhoz az ideghez, aki veletek együtt utazik a kupében vagy a vendéglő szomszéd asztalánál ül. Másként: odaóóán és szeretettel felelj gyermeked kérdéseire, mert ha nem így viselkedel, eltaszítod őt a szívedtől.

A gyermek nem bírja elviselni, ha édesanyja rendetlenül van öltözve.

Szegyenkezik és szegyenli azt, hogy barátjai, vagy barátnői meglátják édesanyja rongyos, vagy piszkos ruháját.

Minden gyermek legnagyobb bánata, ha szülei túlságosan tekicsinylik és éreztetik vele azt, hogy gyermeknek tekintik.

Komolyan kell venni a gyermeket, ezt a drága emberpalántát és nem szabad úgy bánni vele, mint egy pócjával. Ha ilyen viselkedést tapasztal, kiálszik benne a gyermek szeretet, amit aztán nagyon nehéz újból visszaültetni a lelkébe.

Milő angol-madeira hímzéssel. Leírás kézimunkarovatunkban. Megrendelhető a MUL kézimunkaboltjában VI., Teréz-körút 6.

X. úr és Y. úr

A szerelmes leányszív

Nemzetgazdasági humoreszk

Zárt helyen, amely félig hotel, félig szanatórium, amely félig a betegeké, félig az esti táncú és a féli sporté, az ember annyi intím megfigyelést meh sorstársairól, mint egy hosszújratú tengeri hajón. En is napok óta figyelgetem már asztalszomszédaimat. Közöttük főként X. urat és Y. urat. X. úr az emeleten lakik, tudom a szobaasszonyától, hogy reggel fél nyolckor eszik egy grape fruitot. Azután elmegy sétálni. Még pedig a kényelmes, vízszintes úton, amely nem ad munkát a szívnek. Lassan, kicsit csoszogva jár. Hócipőben, szilszingingalléros, fekete, városi télikabátban. A nyakán sál, az arcán szarukeretes szemüveg, a kezén fehér, kötött pamutkesztyű. Félházor viszi száján a hotelbe, eszik egy lágytojást, egy szelet pirított zsemlyével. Tizenegyig újságot olvas és leveleket ír a külön írószobában, ahol dohányozni tilos, mert zsenírozza a füst. Tizenegykor megjelenik a vizsgyógyintézetben. Félördött kop és enyhé masszázst. Tizenkettőkor melegen bepokolva kifektetik a balkónjára. Pontban egykor az ápolónő kibontja a plédéből, hogy ebédelni mehessen. Sótalan féldiétát eszik, jódos ásványvizet iszik. Semmi szesz, semmi feketekávé, az asztalán egy skatulya eucarbon van, amelyből minden étkezés után bevesz két zsemet a jobb emésztés kedvéért. Kettőtől ötig újra heverészik a balkónon, senki jobban be nem tartja a pihenési időt. Az uszonna egy pohár tej, séta, olvasás. Papini Jézusát olvassa X. úr, megnéztem a könyvét a portásfülke rekeszében, a kulcsa mellett. Ezekután természetes, hogy X. úr nagyon korán vacsorázik, ugyanabban a sötétszürke ruhában, amelybe reggel felöltözött. Tíz óra körül már el is párolog a hallból, hogy nyugovóra térjen. Vacsora után és tíz óra előtt azonban meglátszik rajta, hogy szeretne egy kis társasági életet élni. Besétál a kártyaszobába, szerényen megáll egy bridsasztal mellett, amíg észre nem veszi, hogy nem szeretik az álló bicicet, amire eloszlik szeliden, akár a füst. Járkál a recepció előtt, udvariasan köszön a hölgyeknek, akiket valahogy megismert. De a hölgyek olyan hidegen bólogatnak vissza neki, hogy az fölér egy léghelhárító üteg működésével. Nyilvánvalóan unja mindenki. Pedig olyan komoly ember, olyan tartalmas ember. Még vatta is van a fülében.

Y. úr másféle lény. Tizenegy körül ébred, ami nem is olyan nagy lustaság, tekintve, hogy hajnal felé feküdt le. Van egy aranyzöld, bronzbabos fésűlködő köpenye, amelyben olyan, mint egy kakadu. Sonkát és rumos teát reggelizik. De ha a rum kevés, van a szekrényben, a fehérneműi közt egy üveg Henessy-konyak. Ha borotválkozás után pofonütnek, nem lehetne a szobájában látni a felhőtől, annyi púder van az arcán. Felöltözik, halina csizmába és svéd szvetterbe, mint annakidején legszerelmesebb filmjein Waldemar Psilander. Rohan sielni. A hó berüg föle, olyan erővel terjed róla Yardley levendula illata. Az ebédétől persze elkésk, félháromkor ül be az étterembe. És a rendezarásért azzal kér bocsánatot a kiszolgáló kisasszonyoktól, hogy félkínálja nekik lángoló szívét. Ebéd után külön főzött feketét iszik, szivarra gyújt. Majd rábeszél — ha lehet — egy tüdőbeteget, lázas hölgyet, hogy ránduljon ki vele szánon Késmárkra. Hatra már vissza is jött. Tanagót táncol a délutáni teánál. Kártyázik, veszekszik, mulatságokat szervez, soha nincsen egyedül, a nők körül fogják, mint a háremhölgyek a szultánt. Vacsora után lehozotja szobáiból, a Henessyt és annyit tölt poharába, mintha csak jámbor Wermut lenne a mérges, tömény szesz. Ahogy az óramutató halad, a kedve egyre nő. Csak egy szót kell szólni neki és úgy, ahogy van, szmokingban, fél-lakkcipőben, átgázol a havas éjszakán a másik hotel bájrida, folytatni azt, amit elkezdett. Végül leszál a teljes éi. A személyzet alszik. A folyosókon tompa félhomály. Y. úr ilyenkor megáll egy-egy ajtó előtt, amely mögött olyan hölgy lakik, aki napközben rámosolyog. Föl-emeli a kezét, halkán kopogtat, majd lágyan könyörög a kulcslyukon át, mint Romeo Juliának. Hol bebocsátják, hol nem. Ha nem sikerült a kopogás, dudolva szobájába tér. És hogy ne unatkozzék, amíg vetkezik, — amint álmukban megzavart szoba-szomszédai panaszoják — még föltesz gramofónjára egy divatos angolnéger lemezt, mert a sítalpakon, rödlidresszen és szmókingon kívül még gramofont is hozott magával... Ezekután közlöm a nyájas olvasóval, hogy kicsoda X. úr és miféle szerzet Y. úr.

Tehát kérnemállassan: X. úr amerikai mozsiznész. Bonviván. Nincs még harminc esztendő és saját bevallása szerinti egy kicsit szórakozni jött a Tátrába.

Y. úr viszont pesti igazgató. Percek mulva lesz hatvan éves. A bajusza csak azért nincs festve, mert borotválkozik. És a doktora küldte a hegyek közé azzal a komoly figyelemzetetessel, hogy jó lesz pár hétre kikapcsolódnia a szíve miatt.

Marika szíve tele volt vágyakozással. Ez a kis szív különösen akkor dobogott hevesen, ha Marika az úgynevezett „nagy élet”-re gondolt, ha Marika a férfiakra gondolt, sőt már akkor is nagyon kalimpált, ha csak elkezdte az ábrándképek szövezését. Az ő képzelete csodás színekkel festette ki a szerelmet és ez a képzeletbeli kép nem halványulhatott, mert Marika sem az életet, sem a férfiakat, de még csak a szerelmes embereket sem ismerte. Tizennyolc éves volt, egyedül élt a nagy hegyek között, vadrózsák és fenyők, kacsák és tyúkok társaságában.

De azért nem szabad lebecsülnünk a női szív ösztönös találékonyságát! Mint Éva a paradicsomban megtalálta a kellő szavakat a világtörténelmi jelentőségű állmával kapcsolatban, hogy minél közelebb félközzék az ő Ádámjához, pedig ezt a gesztusát semmi példa és semmi olvasmány nem befolyásolta — ugyanúgy megtalálta a kellő formát a kis Marika is. Az egyik legszebb tojásra ugyanis díszes betűkkel rápingálta:

— „Marika nagyon fiatal és nagyon csinos és nagyon egyedül van és ha valaki jönne és megnyerné a tetszését...” Aztán rápingálta a címét is és reménykedett, hogy a tojás el fog jutni az igazi férfi kezébe.

Vannak az emberi életnek valóban szerencsés pillanatai. A szóbanforgó tojás tényleg megfelelő helyre került. Egy fiatal férfi ugyanis kiment a piactérre, hogy a maga számára vacsoráról gondoskodjék. Tükörtojás után vágyakozott ugyanis, ehhez pedig három friss tojásra volt szüksége. Sajátmaga válogatta ki a megfelelő tojásokat. Ezek között volt Marika tojása, a héjára pingált díszes és sokatmondó felirattal.

A valószínűség az lett volna — hiszen a férfiak sokszor a legtörekenyebb dolgokkal is gorombán bánnak és csak a felhasználásukra gondolnak, anélkül, hogy jobban megnéznék —, hogy ez a férfi a tojásokat egyszerűen feltörje. De most nem így történt.

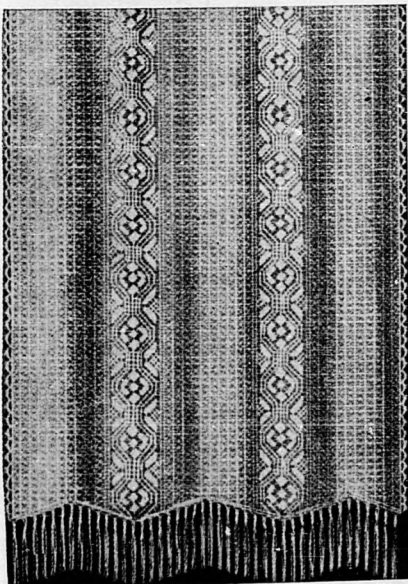
Ez a fiatal férfi felfedezte Marika írását, ami megnyerte tetszését. Minthogy pedig ő is nagyon egyedül érezte magát és szívesen megnősült volna, nem csupán azért, mert halálosan unta már az állandó tükörtojás-vacsorákat — léült az asztalhoz és levelet írt Marikának:

— „Kedves Marika, megtaláltam az Ön tojását. Akar a feleségem lenni? Szívesen elmegyek magáért. Nagyon kérem mielőbb válaszoljon nekem...”

És ő is odaírta a nevét és címét.

Marika azonnal válaszolt. Ez a válasz azonban nem olyan volt, mint amelyet a fiatal férfi várt volt. Mert Marika ezt írta: — „Kedves Uram, az Ön levele valóban nagy meglepetés volt számomra. De, fájdalom, már későn érkezett, tegnap ugyanis férjhez mentem. De hát hogyan is gondolhattam volna, hogy még választ fogok kapni arra a vágyakozó írásomra, amit reménykedő szívvel, pontosan tizennégy hónappal ezelőtt pingáltam rá egy tojás héjára?”

J. H. R.

Sztor-függöny. Leírás a kézimunkarovatban

A csodálatos orgona

Hans Natonek után írta H. Lányi Piroska

Néhány évvel ezelőtt szenzációs hír járta be a világsajtót:

„Dr. Fracasse nevű fiatal francia orvos agyvelőátültetési kísérleteket végzett. A zseniális tudós módszerével az élő emberi koponyából kivett agyvelő hónapokig megtartja életképességét.”

Körülbelül felév mulva egy különös gyilkosság híre hozta lázba Londont:

„Lyda Mirina 19 éves táncosnő a Themse-nyegyed egyik szulatóriájában meggyilkolva találták. A tettesnek semmi nyoma.”

Már nem ment szenzációszámba, de mégis sok szóbeszédre adott alkalmat az a híradás, hogy:

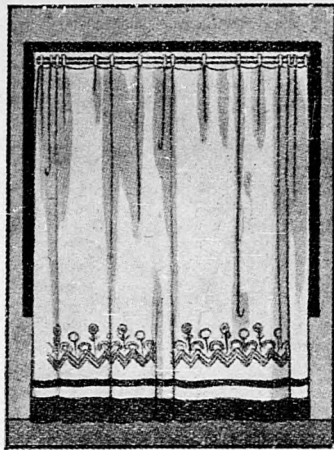
„Dr. Fracasse, a kitűnő agysebész, fobélőtte magát.”

A negyedik hír meglepetést se keltett. Egyszerű halálhíre volt egy közéleti férfinak: „Lord Thonet, az ügyészség elnöke f. hó 10-én a szanatóriumban elhunyt.”

Ez a négy hír különböző időpontban jelent meg, különböző újságokban. Látszólag semmi összefüggésben nincsenek egymással. Mire megjelent az egyik, a másikat már elfelejtették. Pedig mindegyik hír felirata a filmnek, melynek rendezője a legzseniálisabb mester, az élet.

*

A párizsi klinika laboratóriuma, az anatómiai intézetben meglékelt koponyák, az állati vivisekciók már nem elégtették ki Fracasse doktort. Az ő elgondolásai túllépték a biológia területét és a pszichológia homályos birodalmába csaptak át. Fracasse doktornak ember kellett. Be akart nézni az élő emberi koponyába. Látni akarta a gondolkodás csodálatos orgonáját. Meg akarta keresni az orvosilag egészséges agyban a tövedések, bűnök titkát. Fel akarta fedezni az orgonán a sípot, amely hamis hangokat ad. Megtalálni az agytekervények útvesztőjében a jó és a rossz titkát. Hosszú, álmatlan éjszakákon ábrándozott kísérletekről, melyeket a világ egyetlen klinikáján se végezhetett volna el. Meggyőződése volt, hogy nemcsak daganatokat lehet kioperálni az agyból, de a lelki eltvelyedések göcseit is késél kell eltávolítani. Tagadta, hogy az agy szerves egész volna, amelyet megbolygatni nem lehet. Szerinte el lehet venni belőle és hozzá lehet tenni. Hozzátenni! És mikor eddig jutott az álmodozásaiban, nem tudott ellentánni a kísértesnek, hogy ki ne ugorjon az ágyából, át ne menjen a laboratóriumba. Átment, meggyújtotta az összes fehérfényű lámpát és lázas izgalommal, boldogan és szédülten nézte a csodát, amelyre az ő elméje tapintott rá. Az élő állati koponyából kivett agyvelő már harmadik hónapja változatlanul él abban a zöldes folyadékban, amelyet az orvostudomány az ő nevééről fog elnevezni.

Himzett vitrázs. Leírás a kézimunka rovatban.

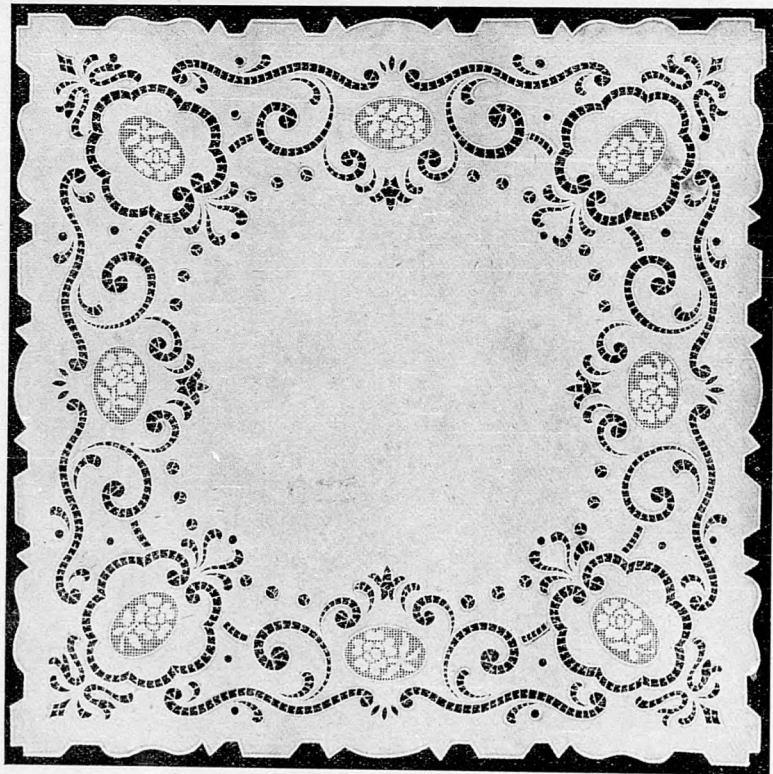
És egy napon valóra vált az álom: a francia igazságügyminiszter engedélyével a zsebében a guyanai fegyencletp orvosra lett. Az engedély szerint joga volt ahhoz, hogy egy életfogytiglani fegyháza itélét gonosztevőt megoperálhasson. A műtetre kijelölt fogoly testileg teljesen egészséges egyén is lehet, fontos azonban, hogy olyan valaki legyen, akin a megjavítás minden eszköze csődöt mondott.

— Hát ilyen volna az 1254-es fogoly — mondta az öreg börtönigazgató. — Sötét-lelkű, megátalkodott gonosztevő. Több gyilkosság terheli a lelkét. Saját apját is megölte, szülőfaluját felgyújtotta. A napokban pedig megszökött. Beleugrott a tengerbe és úszva akart a legközelebbi szigetre jutni. Azt persze nem tudta, hogy az öbölben hemzsegnék a cápák, biztos, hogy áldozatul esett volna. Észrevettük a szökést, börtönőreink motorosónakon indultak utána és ügyszólván a cápák torkából mentették ki. A köszönete az volt, hogy vasdoroggal agyonujtotta egyik emberünket. Visszahoztuk. Azóta sötét zárkában van. Ő az egyetlen, akit semmiféle munkára nem tudunk használni. A bűn megtestesülése ez az ember. Nyugodt lélekkel elvégezheti rajta az operációt, doktor úr, legalább először életében ő is szolgálatot tesz az emberiségnek!

— Köszönöm, igazgató úr — mondta Fracasse és felkészült az operációra. Másnap, a kora reggeli órákban felnyitotta előtte a gonosztevő furcsa, belapított koponyája. Kezében tartotta a csodálatos orgonát, amelyben a remekműví sípok harmónia helyett kakofóniát adtak. Hol van a hiba? Mi került a nagyszerű regiszterbe, hogy megcsúfolja a teremő alkotását? Egyszerre átvillant valami az agyán. Egy pillanatra megvilágosodott minden előtte. Az ihlet perce volt ez. Kivételcs egyének a sorsajándéka. Nem gondolkodott, lázas aggyal, de nyugodt idegizzel dolgozott tovább. Az asszisztáló öreg orvos ámulatlan látta, hogy az operáló kés biztos mozdulattal belehatol az agyba és másodpercek mulva a lemetezett agy-karély már a zöldes folyadékban élt tovább.

Néhány óra mulva a megoperált fején ránkás vonult végig. A rabkórház alorvosa jelentette Fracassanak a diadalmas hírt: — Doktor úr, az 1254-es ébredszik.

Fracasse bólintott. Lelke megélt az öröm és hála himnuszával. Erdemes volt szülni, küzdeni, tanulni. De nem, ez még nem minden. A felbredés csupán a pusztá életet jelenti, ő azonban a csodálatos orgona hangjára kíváncsi. Legjobb tudása

Milió recebetéttel és riselő himzéssel. Leírás a kézimunkarovatunkban.

szertől eltávolította a sípot, amely megrontotta a harmóniát. Mi lesz, ha megszólal az orgona? Mi lesz, ha a megoperált úgy újra működik és vezérli a testet?

Két hét múlva elhagyta a kórházat az 1254-es. Rabtársai nem ismertek rá. Csendes ember lett belőle. Vonásai is mintha meglágyultak volna. Eltűnt arcáról a gonoszság bélyege. Első kérése az volt, hogy valami ipart szeretne tanulni. Beültették a cipészek közé. A munkavezetők ámulattal vették észre, hogy rövid idő múlva legjobb emberek lesz. Űgyes, szorgalmas és kitartó. A börtönörök nem győztek eleget beszélni csodálatos átalakulásáról. Szélid, könnyen kezelhető fogoly vált belőle.

— Gratulálok, doktor úr! — szorongatta kezét a börtönigazgató. — Csodát tett. A jelen-tésem már napokkal ezelőtt elment az igazságügyminiszterhez. Azt hiszem, nagy kitünté-
tést fog kapni!

Egy hét múlva megjött a meghívás a londoni egyetemről. A világsajtót bejárta a hír Fracasse doktor boszorkányos műtétéről.

*

Egyik londoni előadás után elegáns fiatal hölgy állt eléje:

— Gina Thornet vagyok, Lord Thornet leánya, talán hírből ismeri tanár úr az apámat?
— Ha nem tévedek, az ügyészség elnöke Lord Thornet?

— Igen, az. Éppen róla van szó, tanár úr, éppen arról van szó, hogy meg kell őt men-
tenie. Egy héttel ezelőtt rosszul lett a hivatalában. Esméletét vesztette. Amikor magá-
hoz tért, gyötörő fejfájásról panaszkodott. Tagjai időnkint megbéneltek. Sokszor
örökig nem látott semmit és az állandó szédülés miatt egyetlen lépést nem tudott tenni.
A házióros megnomdta a diagnózist. És ez a diagnózis halálos ítélet. Ön az egyetlen,
tanár úr, aki segíteni tud rajta. Hallottam bravúrós műtétéről. Meg kell tennie — kö-
nyörgött a lány és gyönyörű kék szeme megtelt könnyel, arcán a fanatikus hívő bizalma
fénylett.

— Gondolkodási időt kérek, Lady! — válaszolta Fracasse.

Három nap múlva megoperálta az elnököt. A daganattal átszőtt agyrészt eltávolította
és helyébe ültette az egyetlen rendelkezésére álló agyvelő-anyagot, a guyanai gonosz-
tevé agyát.

A műtét kitűnően sikerült. Egy hét múlva már fentjárt Thornet. A fájdalmai megszűntek.
Járása biztos volt. Látása zavartalan. Jóévtággal evett-ivott, mintha semmi sem tör-
tént volna.

— Fizikailag egészséges, de vajjon a lélekbe nem okoz-e változást az idegen agyfej?
A csodálatos orgona tökéletes összhangját nem fogja-e megzavarni a beoperált egyetlen
talmi síp?

Ezek a gondolatok foglalkoztatták Fracassét és elhatározta, hogy figyelni fogja betegét.
Thornet egészségét legjobb tudása szerint visszaadta, de vajjon visszaadta-e az elméje
épségét, a lelke harmóniáját. Igen, Thornet lelkéért ő felelős!

A világsajtó újból meglépett a nevével. Meghívásokat kapott a világ összes egyetemeire.
— Pedig ez csak kísérlet volt, ez is és a másik is ott a fejen tetten! — mondta.
Az eredmény talán csak véletlen szerencsén múlt, én pedig komoly kutató vagyok és nem
léha szerencselovag — hártotta el az újságírók szenzációhajszoló kérdéseit.

— Az apám életét mentette meg, tanár úr, mivel hálálhatjuk meg ezt önnek?

— Köszönöm, Lady Gina, semmit sem fogadhatok el az operációját. Számomra ajándék
volt a sorstól, hogy elvégezhettem és hogy sikerült. Olyan kísérlet volt ez, amilyenről
eddig csak álmodtam. Köszönöm, hogy rámbizáltak az elnök úr életét — felelte.

— Nagyszerű ember ön, tanár úr — rebegte halkan a leány és lelkes nagy szemű rajongás-
sal tapadtak az orvos arcára.

Fracasse szívét átmelegítette a lelkes tekintet. A lombikok, kémcsövek ragyogni kezdtek.
Mintha minden új életet kapott volna. A kísérlet, a tudományos célok, az egyetem, az
agytekervények rejtelmei egyszerre lényegtelen semmisséggé foszlott.

Csak a leány volt és ő...

De a varázslat csak egy pillanatig tartott, mert a következőben már kezdődött az előadás.
Újból kezébe vette a koponyát és a tudós szerelmes áhitával magyarázni kezdett az
emberi agy rejtelmeiről.

*

A tölgyfaburkolatú, szőnyegekkal takart újszobájában jóízűen aludt Lord Thornet. Jóideje
csengett a telefon, amikor végre felébredt. Odaballagott a telefonhoz és rekedt, álmózú
hangon bele hallóztott:

— Az elnök urat kérem, itt Scotland Yard.

— Nincs itthon, nem tudom mi történhetett vele, mindjárt éjfél és még nem is vacsorá-
zott. Újabbansohasem mondja meg hová megy.

— Nem baj, addig is, amíg újra telefonálnak, jelentse óméltóságának, hogy súlyos bün-
tény történt a Themse-nyegyedben. A Habanita-mulató egyik különszobájában holtan talál-
ták Lyda Mirina 19 éves táncosnót. A tettesről még csak személyleírás is tudtak adni.
Mindenki úgy tudja, hogy az artistanó már este eltávozott a mulatóból. Eddig csak annyit
lehetett megállapítani, hogy valami konyhaférfélvel végeztek a szerencsétlennel.

Az öreg szelga éppen azon tündődött, vajjon mit is fog elfelejteni a hallottakból, amikor
felpattant az ajtó és maga Thornet lépett be. Átvette a kagylót. Szenvtelen arccal hallgatta
végig a jelentést. Közben néhány szót vetett egy blokkra. Néhány rövid, szabatos mon-
datban utasítást adott a nyomozás megindítására vonatkozólag, majd egyszerre, minden
átménet nélkül eltorzult az arca, kieselte kezéből a kagyló. Hatalmas termete ésszerűppant.
Szeme félelmet fejezett ki. Most nem a rettegő bíró volt, hanem a rettegő bűnös.

Az asztalon heverő kagyló mélyéből szótörédekkel, türelmetlen hallózás bugyborékolt elő.
Mintha nem is hallotta volna. Megindult, járt fel és alá a szobában, mint a ketcset zárt
oroszlán, mint az úzótt vad, amely az üldözök lépését hallja maga mögött. Végre elhall-
gatott a hang a telefonban és csak siket zűgös maradt utána. Az éjszaka csendjében ez a
zűgös félelmetesnek tűnt. Lord Thornet áradatot érzett maga mögött, örvénylő hatalmas
vizet, amely jön hűmpölygve, feltartóztathatatlanul, hogy elborítsa őt. Nem bírta tovább,
feltárcsázta a Scotland Yardot, bővebb felvilágosítást kért. Csodálatosan képpen kitérő
választ adtak, egyik a másikhoz kapcsolta át.

— Vannak új nyomok, de sajnos, még nem adhatunk felvilágosítást, elnök úr.

— Nem adhat felvilágosítást? Nem érti, Lord Thornet vagyok, az ügyészség elnöke. —
Odaát, a tulsó oldalon, kattant a készülék és újból félelmetes zűgös vette körül.

— Tudják, tudják, mindent tudnak...
menekülni!

Reszkető kézzel dugta az íróasztal zárjába a kulcsot. Felszakította a fiókot. Éksze-
ret, bankókat gyűrt a zsebébe.
Menekülni, amig nem késő. Nyomon van-
nak, talán már mindent tudnak!

Felegyenesedett, hogy lélekzetet vegyen.
Rémülten hőköl vissza: Fracasse doktor
állt előtte. Percek óta figyelte őt. Titokban
ott lakott a házban, szobája az elnök szö-
bája alatt volt. Hallotta az izgatott lépteket.
Feljött. Előbb a szomszéd szobából figyelt,
majd valami ösztön kényszerítette, hogy
beleljen. Amikor a rémült, eltorzult arcot
megpillantotta, tudta miről van szó. A ne-
mes, tiszta, fenékelt arcon a bűn bélyege
ült. Rögötn átlátta a helyzetet, tudta mit
kell tennie. Nyugalmat erőltetett magára
és természetes hangon szólalt meg:

— Elutazni készül talán, elnök úr, de
miért őlő sietve? — kérdezte.

Thornet egy pillanattal farkasszemet nézett
vele, majd felhőrdült:

— Mi ez? Még tréfalni mer? Hát tudja
meg, hogy menekülnök, menekülnök még
előtt megtudják, hogy gyilkos vagyok.
Gyilkos, de maga a büntáras, a maga ördö-
gi keze alatt lettem becsületes emberből
gonosztevévé. Meneküljön, meneküljön...
el kell pusztítanom magat, el kell pusztí-
tanom, mint a bíró a gonosztevé, mint
gyilkos az áldozatát! — kiáltotta és egy
felémelt bronzfigurával agyonjutotta az
orvost.

*
Másnap híre terjedt Londonban, hogy
Fracasse doktor, a híres agysebész, fősze-
bát megát.

Az emberek csóválták a fejüket. Nem ér-
tették a tragédia okát. Voltak akik arról
sítottgok, hogy a fiatal tudós meghibbant.
Mások tudni véltek, hogy szerelmes volt
Thornet lányába és az nem akart tudni
róla. Olyan is akadt a pályatársak között,
aki feltételezte, hogy az áttütelési kísérlet
nem sikerült. Ez a pletyka közel is járt
az igazsághoz, hiszen rövid idő múlva az
elnök is betegét jelentett és visszavonult
egy London környéki szanatóriumba.
A kis táncosnó halálának rejtélye nem de-
rült ki, örökre elintézetlen akta maradt.
Fél év múlva meghalt lord Thornet és ta-
lán ugyanakkor hagyta el a guyanai fe-
gyenetelepet az 1254-es rab. Zsebében vitte
a kegyelmi okiratot és a börtönigazgató
ajánló levélét. Ment biztos léptekkel a
tenger felé vezető úton. A nap süttött, éne-
keltek a madarak, emberek, szekerek men-
tek el mellette. Senki se nézett rá, senki
sem kérdezett semmit. Mögötte nem ko-
pogtak a börtönör léptei. Ide-oda forgott,
mohón itta magába az életet, mely ezer
megnyilvánulásában ott volt körülötte. Az
ő fordulójánál megállt, visszanezést a te-
lep felé.

— Vajjon csakugyan gyilkos voltam-e?
Gyilkos, rabló, gyújtogató?
Megerőltette az agyát, de nem emlékezett
semmire. A csodálatos orgonán örökre el-
némult minden disszonáns akkord.

A sofférség s az ótomobil

akibe Kárujjal bépróteszálók egyike-másikat s a végin mégis kisuppanánk belőle

Régen azt tartották: csak egészség legyen, s többi megjö magától. Ma pedig azt tartják: csak próteció legyen, s többi megjö magától.

Akár hiszik, lellem, akár nem, most mán idestova minnyát harmadik esztendeje lesz, hogy Bedábel Kárujjal, a kedves sógorommal, állásfoglalkozás nélkül tekergünk.

Mondám es minap a sógoromnak, hogy

— Lelkem, Káruj, mondom, ha tovább is így tart a helyzet, legjobb lesz, ha levonjuk a konzakvóncaikat, s béfordulunk fejfel a fal felé... s belételemekzünk a kedves feleségeinknek a... hanghullámjaiba, mondom, s osztán lássa a nagyvilág, hogy nálunk-nélkül mennyire menyen.

— Hát, aszongya Káruj, én hejjeslem, sógor. De minekelötte ezt a legutolsó lépetet meg-tennök, késérletképpen egy újságot kénék hozatni. Hátha akadna valami állásfoglalkozás mesterségtéle az apróhírdetménybe!

— Hejjeslem, mondom.

S az újságot megvevök, lellem, s forgatni kezdök előlről hátrafelé s vissza s esment hátra... s mikor mán a legeslegutósó reménységünket es éppen végérvényesen le akar-tuk tenni, hát egyszerre csak megkapja szememet az apró hirdetője:

«Ellő-kellő uri hölgy autópártner keres, aki hat-hengeres rolc-rojce kocsijába kel-le-mes társalgásaival napfényt varázsolna.»

— Sógor! — mondom, én megpájdázom az állást!

— Megpájdáz-e? aszongya Káruj. Hiszen azt sem tudod miféle?!

— Dehogynem tudom, mondom. *Társalkodó soffért keres egy ellő-kellő nőihögy.*

Társalkodni jól tudok, mondom, harminc esztendeje figyelem a feleségemet. A soffér-kedés pedig nem ojan nagy dolog. Az elmélettyivel mán tisztába vagyok annak es. Fel-kucorodol az ótomobilnak az elejére s a bemzines billentyűt meghúzod s addig vársz, amíg a bemzint rotogtatni kezd. S amikor osztán mán egészen erősen tobzódik benne a bemzin, s a kocsí kezd alattad nyughatatlankodni, megbillent az indító billentyűt s a kormányoskerékbe belékapaszkodol, s a szemedet kinyitod, s örökkétig csak arra fascarod, amerre éppen eresztini akarod. Hogyha pediglen valami gyalogosemberféle az úton elődbe kerekedik: megnyomintod a gumitrombitát, hadd álljon félre!

Ha nem állna félre, akkor mégégszer megnyomintod a gumitrombitát.

S ha erre se állana félre — akkor szép nyugodtan rejáeresztheted a kocsit.

— Hászen, aszongya erre Káruj, a szakképzettség meggyvon, azt látom. Csakhögy-hát, hogy a suiba akarsz te nekimenni a mai világba egy pájazatnak szakképzettséggel s próteció nélkül?

— Hinnye, hát ki mondta neked, hogy próteció nélkül akarok nekimenni? Bémegyünk mind a ketten ehhez a nőihögyhöz, mondom — s én megpájdázom az állást, te pedig-len próteszálsz.

S hogyha így sem sikerednék a pájazat, mondom, akkor fordítunk egyet a dolgon s te pájazod meg s én próteszállok téged.

S ha így sem sikerednék, még akkor es marad egy lehetőség: megpájdázunk ketten kö-zösbe egy fizetésért.

Münk es jóljárnánk, met mégescsak keresénk valamicskét így felibe, de a nőihögy es igenjő járna velünk, met egy kőtésgel két munkaerőt kapna... Amíg én elől soffér-kedném, addig te hátul társalkodnál véle s osztán én társalkodnám s te sofférkednél.

— Hinnye, kutvagylkosteringette! — szökék fel Káruj. — Ebbe a hejbe indulunk sógor!

— Töpiünk s lépünk, mondom, de a biztonság okából egy-egy jó kemény husángot es vigyünk magunkkal, hogy legalább védekezni tudjunk, mondom, ha vajegy gerázda ótomobil reánk támadna útközbe.

Met egy időtől fogvást úgy elszaporodtak ezek a bojgó ótomobilok nálunkfelé, hogy mostmán csapatoslag gerázálkznak a brassai országúton, mint a farkasok.

S két husángot kézbevetünk, lellem s neki az országútnak.

Egy fertájórát elig haladánk s mán es úgy suhadoztak s úgy burungoztak körülöttünk az ótomobilok, mint a csereborak.

— Hinnye, hogy a puztia lepje bé! — lármaza Káruj. — Má haladni se tudok miánnik, aszongya, úgy szökdösetik az embert jobbra-balra. S még az es meglehet, aszongya, hogy pájdázok ilnek benne valamelyikbe, akik ezt a mű állásunkat akarják megelőzni.

— Az a! — mondom. — S mire mű gyalog hébotorkálunk, ök mán a fizetést es felveszik.

— Hát — aszongva Káruj, — evvel szembe csak egy védekezés vóna, sógor: *ha felkér-redzekednének valamelyikre.*

— Biz az igaz, legalább a sofféri gyakorlatot es megszerezhetném útközbe.

S mán integini es kezdének egy nagy veres ótonak, hogy álljon meg s vetessen fel münköt. De biza, ugy elllana mellettünk, hogy éppen csak a szaga marada.

— No, kiáték utána, sohase álli meg, szüvemből kévanom.

S mán jött es a hátunk megett a következő, egy nagy fényes fekete. De mire észbe kap-tunk vóna, mán az es ugy otthagyoit münköt, mint a tulupili.

— Sógor, mondom, *itt cselekedni kell!* Töpd meg a mardokat mondom, s a husángot fogd marokra, s én es az enyimet, s ájjunk fel az út két szélire, mondom, s a legköze-lebb jöví ótomobilnak nem szólunk egy szót sem. *Egyet intünk neki, s ha lássuk, hogy nem akar lassítani, kommentár nélkül ódalba suvassuk.*

Elig mondám ki a tervemet s egy kicsi szürke kocsí mán trombitált es nagy hegyessen a kanvarodóba, hogy álljunk fére.

— No, mondom, sógor, az Isten münköt még ebbe es megsegélt, hogy egy kicsi kocsit eresztett reánk. Evvel elbánunk.

Éppen csak annvi időnk vót, hogy szerzehuzódhattunk Kárujjal az út szélire, s a mar-kunkat megtöptük, s mán kiátoltam es a vezényszót:

— Hee-jrrukkkk!!

S lesujtánk, lellem, a két husággal két-felől. De abba a szempillantatba valamiletképpen kicsuszamlott közöttünk az ótomobil... s mük a sógorral úgy nyakon-svasztottuk egyikemásikat, hogy ép-pen, mint két kecskébeke, úgy elterült.

— Hinnye, gondolám magamba, hogy a varjak szíjják ki a bemzint a testyiből! Bár legalább a számját felirtuk vóna, só-gor, ha mán ilyen keservesen legázóiók egymást miánna!

Ebbe a szempillantatba selétedni kezdett a világ körülöttünk... s egyszerre csak az eszméletünk kikapcsolódott.

Amikor osztán esment magunkhoz tér-tünk vóna, hát hajjának csudát, hol kap-tuk magunkat Kárujjal!

Akár hiszik, akár nem, *egy nagy fényes évegablakos ótomobilnak ültünk a kellős közepibe* s egy kellemes, ifjú, látványos-szép, ellőkellő nőihögy mellettem s egy Káruj mellett... s *egyik engem mosda-tolt szagos rózsavivvel s a másik Kárujt.*

— Hinnye, sugám oda Kárujjának, ha nem egyűb, münk mán a mennyországba va-gyunk.

— Pszt! Hallgass, te bolond. — fogá bé a pszámot Káruj. Ne kiabáld el az örö-möt, aszongya. Inkább jajgassunk s pa-naszkozguyunk, hogy minél tovább tartson a kellemes sajnálat felettünk.

S ahajt mán kezdök es nagy keservesen: — Jaj Jajajajajaj! A vesémet az agy-velőmbé érzem. Jaj! A tudóm a má-jammal eszkeleveredett. Jaj! Mintha cőrnára fűtéke vóna a szívemet, úgy sa-jog a szívomrom alatta. Jaj!

A nőihögyeknek sem kellett egyéb. Még kö-zelebb hállottak hezzám, s olyan édesde-nen vigasztaltak, mint éppen két meny-nyei angyal.

— Ne féljen. bácsikám, nem lesz semmi baj, ne búsulion. — Mondá az ezvik.

— Jaj, hogyne keseregnek, mikor az a hengér kicsiszürke ótó háromszor ment keresztű rajtam egymásután. Jaj!

— Mit beszél, bácsikám? — ijedeze a kúsasszony.

— Úgy, mondom, hogy amikor előbbén egyszer legázolt s láttá, hogy még bu-gozunk, hát visszafordult nagy burungozva s rednkéit másdoszor es, mondom. S hogy akkor es mozdultunk, hát reánk harmadszor es a bűcögér.

— Nocsak türelem, bácsikám, utolérjük azt a kegyetlen kocsit, aszongya, s a számját felirjuk s a többi osztán a ren-dérségre tartozik.

Egy fertájóra elig töt belé s mán zse-bünkbe vót a számja a kicsi szürkének s a nagy veresnek s a nagy feketének.

De azért, a rendérnek mégsem adtuk ál-tal őket, met olyan sürgetős volt a dol-gik, hogy aszonták, *inkább büntetést fi-zetnek nekünk, csak ne tötesük vélik az időt héjába.* Így osztán a lett a vége a kicsi szürkétől kaptunk 50 pengőt, s a nagy verestől 25-öt s a feketétől es 25-öt s eleresztlettük őket Isten hírvél.

Az álláshoz pedig nem jutánk hozzá, met kivilágolt, hogy az a két nőihögy adta fel a hirdetményt, aki münköt az út porából eszeszedett.

De aszonták, hogy ehhez az álláshoz ne-kiünk nem elég magos-e a végzettségünk.

— Nem elég magos-e, mondom, *hiszen mű mán az övenhatodikot es bevégeztük a sógorommal,* — mondom.

— Jaj, bácsikám, ez még nagyobb hiba, mert ez mán viszont túl magas végzettség erre az állásra, aszongya.

Igy történt aztán, hogy keresni kerestünk az ótomobilokon — de állásba nem jutánk s ha valaki megkérdézné, hogy mi a foglalkozásunk — legfeljebb azt felelhüök, hogy rádígóhallgatók vagyunk.

Bándiné két udvarlója

Hogy Rudolf császár rátette kezét a szabad Erdélyre, a török hódoltság Erdéllyel határos részein lakók ugyancsak tapasztalták a két hatalom nem éppen kellemes cirógató-sájtát. S ha nem szorult volna valamelyes leleményesség ezekbe az emberekbe, bizony sokszor gonoszul jártak volna...

Bánda István uram nemesi kúriája még Erdélyhez tartozott, de a birtok nagy része a török fennhatóság alatti területre nyúlt. Így aztán ide is, oda is joggal mondhatta magát tartozónak, aminek azonban csak a kárát vallotta Bánda uram ökegyelme. Nevezetes vala pedig Bánda uram arról, hogy ropant csinos felesége volt. Igaz, hogy ő sem volt utolsó ember. Szép fekete bujász, villogó barna szemei nem egy női szívet dobogtattak meg. Az asszony szépségét szárnyra kapta a hír. Regéket beszélt róla a környék. A hír Hasszán bég fülebe is eljutott. De hallott arról lovag Hufnagel János osztrák kapitány is. Mindkettő igen nagy úr. A bég a Temes-vidéki szandzsák teljhatalmú ura, Hufnagel kapitány pedig Básta kormányzó úr meghitt embere.

Nagy szemeket meresztett Bánda uram, amikor betoppant hozzá a nyájas arcú bég és nem csekélyebb volt a csodálkozása, amidőn másnap Hufnagel lovag is tisztelgett nála. E látogatások aztán mind gyakoribbak lettek. És szóltak mindenféle ürügy alatt, tulajdonképpen a bájos menyecskének, Bándiné asszonynak. Hasszán és a lovag gyakorta találkoztak is a Bánda kúrián. Végül egészen megbarátkoztak egymással. Bánda uram sejtette, hogy nem az ő nagyrabcsúlt személye miatt járnak ezek a házhöz. Kezdte űnni a dolgot. Később már a féltékenység őrdöge is belopakodott a lelkébe. Elborult arccal gondolt tehetetlenségére. Ki nem utasíthatja őket. Nem húzhat ujjat velük. Nagy úr mind a kettő. Egyik is, másik is tönkretelheti őt. Élet-halál felett rendelkeznek. A düh fojtogatta a torkát. Keserű ízt érzett a szájában. Szerette volna ledülni őket, mint a veszett kutyát. S ha jöttek, mosolyt kellett erőltetnie az arcára. Láttukra ökölbeszorult a keze, de a legudvariasabb hangon kellett körömnének kifejezést adnia, hogy ily előkelő urak nem nézik le szerény portájtát és magas látogatásukra méltatják őt. Érezte, hogy nem bírja soká aalakoskodást. Feleségének nem tett említést a lelkében dúló harcáról. Szégyelte volna megmondani, hogy féltékeny. Tudta, hogy az asszony szereti őt. S azt is látta, hogy mily kimérten bánik a két tolakodó udvarlóval. Feleségét makulátlan jelleműnek ismerte. Még a legvalóságosabb célzást sem merte felesége előtt megköckőztatni, hogy mi bánja őt. Azt gondolta, hogy sértő volna hűséges hitvesére, ha egy szót is ejtene arról. Bánda uram pedig nyugodt lehetett volna. Az asszony a lelke mélyéből útálta a két alkalmatlanokdó idegent. Eleinte szórakozásnak vette látogatásukat. De amit őszintén megérezté, hogy becsületére törnek, undorodott tőlük. Az urának szólni sem mert. Attól tartott, hogy a fellobbanó haragjában még oly tette ragadtatná magát, amelynek sajtát maguk innák meg a keserű levét. Így aztán külön-külön törtek a fejüket, hogy mi módon szabaduljanak meg tőlük.

A két szaknyavadász pedig udvarolt, nagy kitarással. Tették a szépet az asszonynak. Mindenféle kedveskedéssel igyekeztek Bándiné kegyeit elnyerni. Szinte egymásra lícitáltak az udvariaskodásban. Egy napon Bánda uram fontos tanácskozásba merült bizalmas emberével, Csoroszlás Gergely urammal. Furfangos-képzű, mokány magyar volt Csoroszlás Gergely, a Bánda-kúria hűséges, régi kasznára. A következő éjjel egy jól megpakolt társzekerrel indult útnak Csoroszlás uram, egynesen Nagyvárad felé. Indulás előtt pecsétes levelet adott át neki a földesúr.

— Fogja a levelet kegyelmed. Aztán az eszén legyen ám!

— Bizza rám, nemzetes uram — felelt Csoroszlás Gergely ravaszdi mosollyal és egykettőre úgy eltüntette a levelet a dolmánybélésben, hogy ember legyen, aki megtalálja. A szekér szerencsésen megérkezett Nagyváradra. Csoroszlás uram bebecsátást kért a basához. Néhány arany megnyitotta a hozzá vezető ajtókat. Csoroszlás uram nagy alázatosan járult a basa elé, még a kaftányának szélét is megcsókolta. A basa útonnanült a kerevet vánkosai között.

— Mi a kéreséd, jámbor ember?

— Az én uram, Bánda István földesúr tiszteltet, ó basa, s ezt a levelet küldi általam.

A basa átsíva törti fel a pecsétkeket s a következőket olvassa:

«Kegyelmes basa! Régi óhajom, hogy neked fizethessem az adót. Ez irányú szándékomban, hol Hasszán bég, hol Básta kapitány, Hufnagel János akadályozott meg. Több ízben útnak indítottam hozzá a kincses szekeret, de sikertelenül. Az útban vagy a bég koboztatta el, vagy a kapitány katonái fosztották ki. Most, hogy nagyon jóbarátok lettek Hasszán és Hufnagel lovag s nem portyázzák oly sűrűn a környéket, mertem ismét hozzád indíttatni szekeremet.

Kérlek, fogadd kegyesen szerény ajándékomat. Egyébként nyujtsa Isten hosszúra életét, hogy bölcs kormányzásod alatt hű alatlalóid is zavartalanul élhessenek.

Alázatos szolgád Bánda István földesúr.»

A basa először nagyon nézett. De nem azért volt török, hogy sokáig álmélkodjék. Barát-ságosan mosolygott Csoroszlás uramra.

— Mondd meg az uradnak — szóló kenetteljesen, — hódolatát szívesen veszem. Gondom lesz rá, hogy senki meg ne akadályozza az adófizetésben. — Csoroszlás uram alázatosan megjegyezte, hogy egyelőre egy kis frás is megtenné a hatását. Ő majd eljuttatja a két érdekelthez. A basa helyeslőleg bólintott. Tapsolt. Ferdenezésű csausz lépett be. Két levelet iratott a csauszsal. Hasszánnak imígyen:

«Bé! A nekem járó adót, ami Bánda Istvántól illet engem, többé elutaljonitani ne merd. Kücsük basa.»

Hufnagel lovaghoz pedig ily sorok íródtak:

«Nyomorult gyaur, ha még egyszer meghallom, hogy Bánda Istvántól elrablod a nekem járó adót, hát az ebeimmel tépetlek szét. Kücsük basa.»

Csosroszlás Gergely uram hétrét görnyedve köszönte meg a nagy kegyet s zaporán biztonságba helyezte a leveleket. Otthon elégedetten dörzsölte kezeit Bánda uram ökegyelme, amikor a kasznár megérkezett.

— Csak röpdössetek, pillangók, a láng körül, majd megégték! — dűnyögte magában, felcsillanó szemekkel.

Csosroszlás uram másnap este benn ült az ivóban s szörnyű mód komázott az egyik osztrák katonával.

— Sógor, — szóló egyszer csak a kasznár fontoskodva — tehetnél nekem egy szívességet.

— Mi legyen az, vén boroshordó? — kedélyeskedett az osztrák vitéz.

— Egy levelet bízta rám, hogy vigyem el Hasszán bégnek. De nem merek hozzá elmenni, mert szerzőlőtől dühös rá a bég. Agyonlöttem véletlenül a kedvec kutyáját s megígérte, ha kézbe kap, huszonötöt vágat rám. Semmi kedvem hozzá, hogy lekapjon a tíz körömről. A levél pedig igen fontos, nem bízhatom akárkire. Tedd meg, pajtás, ezt a kis szívességet, vidd el a levelet.

— Jól van, öreg veterán, de őt áldomás jár érte, — kötötte ki kacagva a pityókás osztrák.

— Meglesz! — hunyorított a ravasz magyar. — Reggel jöjj be hozzám, megkapod a levelet. No meg egy kis papramorgót is...

A gyauátlan német jókedvűen állított be a béghez a levéllel. A bég a füle tövéig elvörösödött, amikor elolvasta. Olajbarna arca szinte égett. Aztán se szó, se beszéd, egy hatalmas pofont mért le a katonának, hogy annak ezer szikrát hányt a szeme. Majd ordívia rendelt be két csauszt s a hűledező németre mutatott: — Vigyétek!

A csauszok megértették. Kihurcolták a hebegő vitézt s olyan huszonötöt helyeztek el rajta, hogy egyszeribe elájult. Mikor felocsudott, kívül találta magát az útszéli árokban. Nemkülönbön járt még ugyanaznap egy török köteléverő. Azzal a csekély különbséggel, hogy azt meg Hufnagel úr verette felholtra. A poruljárt törököt ama másik levéllel küldötte volt az agyfajurt kasznár, — illő baksist ígérve, — a lovaghoz. Bánda uram azt a célját, hogy a két gyűlött személyt egymásra uszítsa és ezáltal tőlük szabaduljon, alighanem elérte... Annál is inkább, mert azalatt, míg Csoroszlás uram Nagyváradon járt, Bándiné asszonnyom részéről is történt valami, ami nagyban elősegítette Bánda uram tervét. Egy delután egyedül maradt az asszony a béggel. A bég hevesen udvarolt. Bándiné bágyadtan, elgondolkozva hallgatta a bég szavait. Egyszerre, valami eszmétől megkapva, feléltékült. Rámosolygott a bégre s nagyon kedves, olvadzó hangon felegetett. A bég lépre ment. Azt gondolta, hogy az asszonyt immár mégis sikerül meghódítania s nagy izgalommal ütötte tovább a vasat. Az asszony pedig mosolygott s ábrándosan nézett a bégre. Hasszán egészen elbódította az asszony mosolygó tekintete. Szenvedélyesre vált hangon, rekedt suttagással mondta:

— Szép magyar asszony, én szeretem magát...

— Ah!...

— Allahra, nagyon megszerettem.

— Oh...

— Költözzék át hozzám! A hárem első hölgyévé teszem.

— De bég...

— Kincs, gazdagság, fény, pompa fogja övezni nálam.

— Hallgasson, az Istenért, még valaki meg találja hallani!
— Ne féljen! Hasszán hatalma nagy. Az okvetetlenkedőknek megnyitom a másvilág kapuit.

S rácsapott az oldalán fityegő görbe handszárra.

— Ugyan, bég!

— Szép magyar asszonyom, én szeretem s a szerelmemért mindent megteszek.

— De mivel bizonyítja be, hogy igazán szeret?

— Kívánjon valamit, bármit s ha nem merő lehetetlenség, én megadom, megszerzem, a lábai elé rakom!

Bádniné egy pillanatra szótlanul nézett a bég szemébe s aztán halkan mondta:

— Hozza el Hufnagel fejét!

S azzal hírtelen felugrott s kisietett a szobából, magára hagyta az elképedt Hasszánt... Néhány nap múlva Hufnagel is színt vallott. S a szép Bádniné tőle a török bég fejét kérte elbűvölő bájjal. A lovag ugyancsak nagy szemeket meresztett, de a válasza már nem volt ideje, mert a meghökkent lovagot is épp úgy magára hagyta Bádniné, mint nemrég a béget...

Amikor Hasszán a levelet megkapta, biztos volt abban, hogy Hufnagel áskálódott ellene. Abból, hogy az osztrák katona hozta a levelet, csak arra következtethetett.

— Megállj német, ezt megkeserülöd! Hej, szép Bádniné, hamarosan megviszem a kutyá Hufnagel fejét!

Hufnagel pedig tajtékozott a dühtől a levél olvastára. Ő meg természetesen Hasszánra gondolt.

— Ehadta poányra, no várj! Ugyis le kell számolnom veled! Hát most meglesz a szépséges dáma kívánsága, eléje gurítom szakállas fejedet, ha már annyira áhítózik utána! Toporzékolj mérgében.

— Lóra! — adta ki a parancsot másnap.

Csapatával Hasszán ellen indult. Amint a poros úton poroszkált a csapat, az egyik fordulónál felbukkantak a bég lovasai. Élükön, bosszútól líhegve, maga a bég. Egy puska-lövésnyi távolságban megállott a két sereg.

— Kapóra jöttél, nyomorult bitang! — mormogta magában Hufnagel lovag.

Csatarendbe állította seregét s rohamot vezényelt. De ugyanezt csinálta Hasszán bég is. Mint a fergeteg, rohant egymásra a két lovass csapat. Vad ordítással ütköztek össze... Hasszán és a lovag hamar egymásra találtak. A csata zajában nem ügyelt rájuk senki. A bég rettenetes csapást mért ellenfelére. Hufnagel azonban ügyesen kitért a borzalmas erejű ütés elől. Hasszán a hatalmas lendülettől előre bukkott, szinte rázuhant a lovagra. Oly közel voltak, hogy fegyverüket nem használhatták. Pusztá kézzel ragadták meg egymást és lóhátról birokra keltek. Az ádáz tusásban Hasszánnak sikerült elkapni a lovag nyakát. Fojtogatni kezdte. A lovag iszonyú erővel szorította le az állát, hogy a fulladást elkerülje, ugyanakkor ő is a bég torkának esett és vadul markolta össze. Eltorzult, lilára vált arccal hörögte Hasszán:

— Gyaur kutyá!... A fejedet elviszem... a szép asszonynak...

S majdnem egyidőben mondta fuldokolva Hufnagel lovag is:

— Gaz poány!... Bádninénak ajándékozom... a tar koponyádat...

E pillanathán a német lóva megbokrosodott. A fejét magasra vágta és ijedt nyertiséssel felgöcsögött. Hufnagel hátrafelé csúszott. Magával rántotta a béget is...

Ekkor váratlanul egy újabb csapat tünt fel. Vágtatva közeledett a harc színhelyére. A kópják hegyén megvillant a napsugár. Törökök voltak. Az osztrák sereg erre hanyatt esett. Hasszán emberei üldözöbe sem vették a megfutásokat, a nem vált segítség őket is nagyon meglepte. Az újonnan érkezők a nagyváradi basa katonái voltak. A csapat vezére egy száraz, magas, ha'lothható, kiasszott arcvű ember, ellentmondást nem tűrő hangon szólította Hasszánt. Amidőn az nem jelentkezett, a vezérkarával keresésére indult. Hamarosan megtalálták Hufnagel lovaggal cévűt, amint göresösen fogvatartották egymást... Ott lettek halálukat a lovak patái alatt...

Bánda uram és hitvese illő tisztelettel fogadták Küesük basa küldöttjét, azt a sovány, öreg, görnyedt spáhí tiszett, aki a basa seregét vezette. Csoroszlyás uram elfintorította az orrát, ahogy meglátta:

— Ebbe is csak hálni jár a lélek, szent igaz — jegyezte meg maliciózus sajnálkozásal. — Még felkapja a szél, azt elviszi, akár a pelvet.

A vékon, szikár török szertartatosan lépett be. Mögötte két kísérője jött. A karját a mellén összefonva, mélyen meghajolt a ház ura és úrnője előtt. Pergamenszerű, fonnyadt arcára a legbarátságosabb kifejezést igekezett öltetni, amint fejét lassan fel emelve a szénoklába fogott.

— Légy üdvözölve, ó nagyuram, — szólt ájtatos szemfordítások között — a te gyönyörűségessé asszonyoddal, aki oly szép, mint a bülbülszavú hűri, ott fenn Allah csodálatos fényességében. A kegyelmes basa küldöttje, Ali Musztafa bej, a te szerény, aláztos szolgád eljött és a legkegyelmebb urának üzenetét bátorkodott idézhoni. Bándi István nemzeti uram és szépséges hitvese, im halljátok Küesük basa üzenetét! A kegyelmes basa kegyeskedik hálásan megköszönni a küldött ajándékot. A további adóztatást kegyesen tudtál veszi. Gondskodott arról, hogy a szolgálattás minden zavaró körülmény nélkül, simán megtörténhesen. Akik eddig akadályozták ezt, azok méltón megbüntödték. A kegyelmes basa figyelmessége részletek sem maradt el. Bizonyára örömmel veszitek ajándékát. Ime, ezen csekélységgel kegyeskedik nektek!

Ezzel a kísérők egyikétől átvett egy kosarat s azt széles mosollyal Bánda uram elé helyezte. Majd újból meghajította magát. Aztán a két erekek átszótt, csontos kezével a kosár fedelét óvatosan felnyitotta, miközben a sunyin vigyorgó képe ezer ráncot vetett. A kosárban kimeredt, üveges szemekkel a lovag és Hasszán borzadályt keltő, véres feje hevert...

Az iszonyatos látványra Bádniné asszonyom, nagyot sikoltva, ájultan omlott az ura karjaiba.

Binézi B. Gyula

Úri társaság

A KORMÁNYZÓ ÚR

Öfömeltósága dr. Széll Kálmán gyak. gimn. tanár, egyet. magántanár a debreceni Tisza István egyetemen nyúl. rendkívüli tanár-r. nevezte ki. — Serédi Jusztinián dr. bibor-herceggprimás ünnepélyes keretek között szentelte fel a szentimrevárosi cisztercita plébániatemplom három új harangját. — Brunner Józsa kedves előfizetőnk Salz- burgból küldött üdvözlő lapot. Halásan köszönjük és szeretettel viszonzozzuk.

HÍMEN-HÍREK.

Szombathelyi Szlama Margit Piroska debreceni kedves előfizetőnk és Cseh Czeglédy József Gy. Zoltán OTI tiszviselő a debreceni Szent Anna-utcai róm. kath. templomban tartották esküvőjüket. — Rundo Irma békásmegyéri kedves előfizetőnk és Condos József örök hűséget esküdött. — Kiss Olga karcagi kedves előfizetőnk és dr. Bérez Sándor, Kaposvár, a karcagi ref. templomban házasságot kötöttek. — Dési Pörike kedves előfizetőnk és Földváry Lajos az acsai r. kat. templomban örök hűséget esküdtek. — Gubiano Erzsébet okl. tanítónő kedves előfizetőnk és dr. Súlyom József th. szolgabíró az igali róm. kat. plébánia-templomban tartották esküvőjüket. — Pártos Juliánna áll. tanítónő kedves előfizetőnk és Lakatos Dezső dányi áll. tanító, a csepeli r. k. nagyteplomban házasságot kötöttek. — Kőrösi Etelka kedves előfizetőnk és Bagdi István műhimzőmester a pestszentlőrinci ref. templomban esküdtek örök hűséget. — Leinwetter Weber Ilonka kedves előfizetőnk eljegyezte dr. Tirpák Andor, Budapest. — Somodi Dezső csépai g. tanító és tüzendészeti felügyelő bájos leányát, Mancikát, okl. tanítónőt, eljegyezte Pásztor József szolnoki malomellenőr. — Török Mária szegedi kedves előfizetőnk feleségl vette dr. Lippai József — Schvacz Valeria dióságri kedves előfizetőnk és dr. Szemerszky Bálint bilkei kör- orvos Budapest. — Rózsák-téri g. kat. templomban házasságot kötöttek. Az esketési szertartást a főlegény bátyja, Szemerszky Miron székesfővárosi hittanár végezte. Tanuk voltak: Krannai Ferenc és Madarász András vasúti tiszt. — Álló Anna érsekújvári kedves előfizetőnk és Jámber István hidaskúrti s. jegyző házasságot kötöttek. — Horváth Mária kedves előfizetőnk és Olaj István Budapest. a Szt. Rókus-templomban házasságot kötöttek.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE

Majoross Sándor és neje Juhász Teréz, sajkakazi kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy házasságukat az ég leánygyermekkel áldotta meg, aki a szent kereszt-ségben a Gabriella Klára nevet kapta. Keresztzülok: Szalaváry József és neje Majoross Juliska. — Kovács László és neje, budapesti kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy kisfiuk született, aki a szentkeresztben a Lacika Géza nevet kapta. — Az újszülöttre és kedves szül- leikre a jó Isten áldását kérjük.

UTÓNYARALÁSI HÍREK.

Kedves előfizetőink közül Csuka Anna Szolnokon, özv. Eck Lajosné főjegyző özvegye Pestszentlőrincen, Fábian Ferencné Győrött, özv. Izaák Jánosné Balatonfüreden, Juhász Mária tanárnő Budapest. élvezték a nyaralás örömeit.

Lohr Mária (Kronfusz) **Üegytisztító - kelmeifestő**

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Csurka Péter

HAZAFELÉ...

Két fakóarcú fiatal legény kiért az országuira, feslett gunyjukból fujta ki a szél a tömlőszagot. Hátrépat ülték a szerelem miatt. Az egyik a mátkáját késelete meg, a másik a vetélylársát verte félholtra.

— Soha többet komám! — mondta az egyik.

— Na, én se pajtás!... Kést se hordok magamnál ezután! Csak mán kapnánk valami munkát valahol!... Mit gondolsz, beszámít ez a hathónap a 'legetemációnkba'?

A másik felvágta barna fejét a nap felé, kicsit gondolkodott.
— Nem igen dicsekszünk vele!... Nincs a hátunkra írva... Én különben sem megyek vissza a falumba!

Perzselő rájuk a forró júliusi nap. Az országuat nyileggyenesen vágott belé a messzeségbe. Tanyák lapultak meg fiktakodó akácok hűsében, mint kicsi óázisok integettek feléjük és kiszáradt torokkal igyekeztek toronyiránt. Falvak hallgattak lombkoszorúba burkolózva, Ködhalom aljáról gyermekkiáltás nyúlt feléjük. Fonyadt kukoricás szélén tehén kérdőzött, távolabb két ló egymásbafordult nyakkal delett a verfényben. A koci alatt tarka rongypokróna emberpár ült, a férfi mosolyogva nézte az asszonyt, aki jó ebédet hozott neki. A lábuknál keverékvaj kutyja lihegett kiöltött nyelvet. Falun haladtak át, két szuronyos csendőrről jött velök szemben. Az egyiknek szemszűrt rongy gunyjúk, sunyi nézésük, bátortalanóságuk. Megállította őket. Előkapták a cédulát, amit a börtönből kaptak, igazolták magukat. A csendőrök tovább engedték őket. A faluvégen ittak a gémeskútból. Sokat, jóízűen ittak és mentek tovább.

— De hová is megyünk mi tulajdonképpen? — esett ki a bizonytalanság az egyikből.

— Majd csak látunk valami nagy uradalmat, beme gyünk, munkát kérünk!

Az este utólérté őket. Teli hold folyt szét az égen. Utánuk koci poroszkált. Mikor beérte őket, az egyik megállította a kocsi.

— Vegyen fel szomszéd, mi is abba az irányba megyünk!

A telihód világnál úgy álltak a koci mellett, mint két éhes haramia. A kocsis megjédt, hirtelen kurtúra rántotta a gyeplőt, közéscapott a lovaknak, vágának eresztette őket, csak úgy ficinkolt a koci hátulja.

— Bolond, bolond! — mosolyogtak össze. — Pedig ha tudná, hogy most nincs jobb ember nálunk a földkerekségen! Mentek tovább, de járásuk egyre lassúbb, nehezebb lett. Két tábla kukoricás között löheremező csilholt jobbra be az úttól, a közelben szénaboglya állt rajta. Egget gondolva, hangtalanul tértek le az útról és belévidjártak magukat a boglyába. Nemokosra mélyen aludtak, hármatesdó verte a cizmájukat, négy cizmát, melyek párhuzamosan egymásmellett nyúltak ki a boglyából. Pitymallatorok csendes hódára ébredtek. Kikászolódtak a széna közül. A törek beette magát ruhájukba, hajukba. A boglya másik oldalán koci állt meg, éltesebb gazda zabolázta ki lovaikat. Két lány gunnyaszott a koci ülésén.

— Mért nem szálltok le mán?

— Vizes még a fü, édesapám...

— Ha vizes is?... Féltitek a selyempipótöket?

A két lány meztől van, lustán nyujtókodik, zugalódba száll le a kocsirol.

— Olyan nagy kedve telik benne édesapámnak, hogy térdig csatakosak legyünk!

— Egen hát!... Teritsetek pokrócot, fröstökölnek.

A szőke legény rájuk köszön.

— Adjon az Isten jóreggelt!

Megszepennek mind a hármán. Csak sokára viszonzozzák a köszönést, mikor már a barnaképu rab is mutatja magát.

— Ránkszakadt az éjszaka, megháltunk a boglyában. Messzire megyünk, nagy út áll meg előttünk.

Az öreg a lovak mellé megy, babrál velük, a lányok idegenül nézegetik őket.

— Szénahordás lesz? — töri a csendet a barna.

— A' lesz, ha lesz! — felel az öreg immel-ámmal.

— No akkor egy kocsiat felrakunk mi ketten. A szállásért megdolgozunk.

— Majd elvégezem én a lányaimmal! — mordul az öreg.

És kietli a lovakat a heretorsza, béklyóba veri első lábukat. És szólni se tud, mikor a két legény megkapja a kocsiat, a boglya mellé rántja, pillanatok alatt felteszi a vendégoldalakat, az egyik bennterem a kocsiderékban, a másik felszárkítja a boglya tetejére és már is rakják a kocsiat. A két lány befelé vihog, megáll szájukban a falat. Néznek a legényekre, néznek az apjukra. Azután mindig a legényekre néznek, akik már ledobták magukról a kabátot, izmaik feszülnek. A szőke legény kis pörge bujasza alól mosolyog a barna lányra, az aranyárga hajú leány a barnán legettél szemét. Az öreg veri marhába a pipát, szutyogtatja, rátóm, masinát ránt, után szót vet a lányokhoz:

— Megvan a szakértelem! Mik akár háca is mehetünk, jánym!

Erre a két mezei virág felbátorodva nevet. A két legény pedig megittasodva a szénaillattól, a rég áhitott munkától, rakja a kocsiat. A barnaképu dalt dudol, a szőke fittyöl kíséri. A fúrj belepipalattól a nótába.

Estig betakarították a szénát, lekaszálták a még megmaradt heretáblát. Égett kezükben a munka, egészésegüket nevettek, nótáztak. Napszállatban bementek a tanyába. A szőke kikapta a barna lány kezéből a mostékos dészát, ellátta a malacokat, a másik megalyazott a lovaknak, rendbehozta az istállót, egyútesen felseperték az udvart. Eközben fött a csirkepaprikás az udvar közepén.

— Hány hold a föld? — kérdezte az egyik falatozás közben.

— Nem sok. Húsz katasztrális — csámcsogott az öreg.

— Az szép!... Lehetne gyarapítani!...

— Öreg vagyok mán... Meg minek?

— Mindig azt mondja édesapám! — méltatlankodott az aranyárga hajú, a nagyobbik. — Segény édesanyám mig élt, másképpen gondolkodott.

Ettek, szótlanzkodtak. Rájuk ült az este. A tűzhely zsarátya világított csak s ennek vörös

fényén keresztül egymásra parázslott négy lobogó szempár.

— Felküdjétek le! — állt fet az öreg. — Mivel tartozom, emberek?

— Jósóval!... Csak még azt engedje meg, hogy megháljunk itt az éjszaka! Nem megyünk mink be a házba!... Csak itt az eperfa alatt, vagy az istállóba... Mérhetetlen magasságokban lebegett fent már a Fiastyúk, a hold tejszínüre meszette be az égi tőjátakat, a földet. Az egyik legény felébredt, megdörzsölte szemeit, felült, megérintette a másikat.

— Kél fel, pajtás! Csináljuk meg reggelre a kérést! Istentelenül el van hagyva ez a tanya. A kerítés sokhelyen kidőlt már... A kútóm is düledzőt... Ennek az istállónak a hátsó falával is tenni kéne valamit, mert mahónap bemökik!...

— Jól van! — szolt a másik. — Legalább meglegetnek bennünket!

Felugrottak, azonnal munkához láttak a ragyogó holdfényben. Reggelre kijavították a kerítést, rendbehozták a kút környékét, megtámasztották a düledző istállóját. A kertből kiszedték az utilapot, búrköt, bádöskövírágot, kutyatejet. Az öregember, mikor kilépett az eresz alá, elátotta a száját, a két lány égő szemekkel nézte a két legényt.

— Hát most már köszönjük a szállást, köszönjük a kosztot, odébb megyünk.

És már mentek is, mielőtt bármelyik szólhatott volna nekik. Mentek a dűlőúton, vissza se néztek. A lányoknak a torkában ugrált a szíve, szavakat kerestek, de üresen kongott a lelük. Végre az aranyhajú megszólalt:

— Édesapám!

— Édesapám, ne hagyja elmenni őket! — csillant a szeme a másíknak is. Az öreg pipát tömött, komótosan rásercengett.

— Jányaim, hát azt se tudjuk, hogy ki ija-fja egyik se?!

— Ég a kezükben a munka!

— Járaváló mindegyik! Úgyesarcú, okos-zavú mindegyik!

— Mahónap nem bírja már a kapát, kaszát, édesapám!

Hulltak az érvek, mögöttük az egy nap alatt kifarjadt szerelem kandikált ki. Az öreg megtört.

— Nem bánom, na! Majd meglátjuk...

Kiadtsatok utánuk, szaladjatok utánuk!

Jöttek vissza a dűlőúton, kiki a párjával. A déli szél cibálta, fodrozta a lányok szoknyáját és arra hozta a messzi falu reggeli harangszavát. A templom kupolája felragyogott a napsütésben, megnőtt képzeletükben és boldogan érezték, hogy rövid idő multán ünneplebb öltözötten állnak majd a kupola alá... Az öregnek elborult a szeme, de erős volt, kemény akart lenni!

— Hát itt... az eperfa alatt megfrüstökölünk, ótán dolozhoz!... Holnap nyom tanyuk, a széruú kell rendbehozní!...

Jányok, a szakókat kezítetek rendbe, megfidozátok!... Majd vasárnap beme-gyünk mind az óten a faluba. Mozgás!...

DR. FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI LABORATORIUMNAK KÉSZÍTMÉNYEI VEZETNEK! «JUNO» kozmetikai intézet, Budapest, IV., Károly királyi út 24. szám. Telefon: 389-159. Szépségápolás. Végleges szőrtelenítés és szemölcsirtás felölősséggel. Tanítványok kiképzése. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

Színház és irodalom

Kapunyítás a Nemzeti Színházban

Irta Kárpáti Aurél

A Margitszigeten rendezett szabadtéri Shakespeare-ciklus évadkezdő „előjátéka” után, igazában *Harsányi Kálmán* történelmi tragédiájának, az *Ellák-kak* felújításával nyitotta meg kapuit a Nemzeti Színház.

Tizenöt esztendő telt el azóta, hogy ez a költői szépségeiben és drámai helyzetekben egyaránt gazdag, nemeserető darab elnyerte a Magyar Tudományos Akadémia Vojnich-díját. S az utolsó másfélévtized során kitüntetett magyar színpadi művek közül — ma már megállapítható — ez az egy mindenesetre kiállotta az idő próbáját. Sem belső értékét, sem külső hatóerejét nem törték meg a fölötte elshant évek. Pedig ez a tizenöt esztendő nagy átértékelést végzett legtöbb téren: tartósnak hitt formákat és stílusokat halványított el, egymást váltó divatokat söpört lomtárba és akárhány siker kegyeltjét örök feledésre ítélte, nyomtalanul sorozta ki az érdeklődés homlokteréből. *Harsányi Kálmán* azonban nem tartozott sem a változó divat, sem a szeszélyes siker kegyeltjei közé. Szemérmes-büszke, meg nem alkuvó, nehezen fölegedő lélek volt. Inkább szükségszerűen zárkózott, mint böbeszédűen kinyílt. Költő, aki önmagába mélyed, önmagából merít s elsősorban önmagát akarja kifejezni, — függetlenül a tömegettség tapsától vagy visszautasító hallgatásától. Ezért tudott időtlenül „divatos” s másfél évtized múltán is „sikeres” szerző maradni *Ellák-kak*-jával, amelynek fojtott párbeszédje alján szinte izzani érezzük a költő személyes liráját. Majdnem olyan közvetlenül, mint verseiben. Drámájára is illik, amit egyik szonettjében a *viola di bordoné*-ről, erről a régi, furcsa hangszerről (de tulajdonképpen saját költészetéről) mond:

... a nyaka lant, a törzse viola ...
Több kelletnél. S mert több, mint egész:
A fölösleges bántó, idegen —
De hűvös kobzul ez jutott nekem.

Lirikusban — a művész mellett — alig szólalt meg még ilyen elfogulatlan önelemzéssel a kritikus. Ez a különös, egyszerre szerény és gőgös férfivers, mint tiszta, mélyvizű tükör, élesen villantja élénk *Harsányi Kálmán* lelki arcátlanának legjellemzőbb hármassá: a költőt, a művészt és a kritikusát. Talán sohasem éreztem közvetlenebbül, hogy mennyire gyónás a költészet, mint ennél a meghökentetőn őszinte, teljes emberi felszabadulást zengető versnél, amelyben egy igaz és igazi költő „ül elfogulatlan ítélőszéket önmaga felett”. De ott látom, ott hallom ezt a hangszert az *Ellák* egyes szerepeiben is. Ritka és nemes zeneszerszám, magányos muzsikára való. Nem kíván, sőt nem is tűr zenekar-kíséretet. Szellemes konstrukciójában az ősi, pogány lant és a modern, keresztény mélygedű művészi formái vonzó szokatlanúsággal egyesülnek.

Megszólaltatója csak avatott mester lehet, kultúrát művész, akinek ünnepi hangszere ünneplés. Hétköznapiakra nem érez fel, ám a költői áhitat vasárnapjain annál telibb és tisztább hangot ad a pátosz templomában. „Máskor hol sok, hol kevés”, a költőnek éppen elég és alkalmas ez, fölöslegesen sem fölösleges. S bár „vonója felényi”, a művész mindig egész melódiát csal ki belőle, akadályokat kedvelő, nehézségeket legyőző virtuozitással. Igazán tökéletes jelkép és — tökéletes önarckép. Félzségséget emlegető szavai még a kritikusnak az önismeretéről tanácsadó, fanyar-józan vonásait is odarétegzte szájára szegletébe.

De hát az *Ellák-ról* van szó... Igen, tudom s mégsem henyé elkalandozás ez a kitérő. Nagyon is a tárgyhoz tartozik, mondhatnám a darab eleveibe vág. Mindabba, ami a hun jelkép mögé rejtett magyar tragikumnak ebben a megrázó, helyenkint szinte nyers vadságig fokozott drámai kifejezésében a lényegét jelenti. Az *Attila* és *Ellák*, apa és fű. Között feszülő szerelmi konfliktusnak politikai ellentétét szélesítette a világbirodalmi és nemzeti gondolat szembenállásban: elsősorban a romantikus hevületű költőre vall, aki őszintén kedveli a hősi gesztust s mélyen átéri annak minden kísérő hangulatát. A lépőtér zártágára való törekvése, az alakok külső-belső rajzának tömörsége, de különösen a nyelvi kifejező-erő plasticitása — amely színrakás helyett többet gondol a jénnyáratások csipkeszerű részletezésével — elég jellemzőn árulja el a formátisztelő művészt. Végül az egész történeti anyag erőlkösi beállításából kuszgárdó szellem, a didaktikus célzatú tanulságlevonás és éles társadalombírálat, kifejezetten a kritikus sajtója. A három együtt teszi a drámaírókat, aki — mint hangszerezőül vallotta — ha olykor tán többet, máskor tán kevesebbet is ad a kelletnél, feleslegesen és jogyatközésében egykép hű önmagához: mindig a legmagasabbra tör és sohasem ereszkedik saját irodalmi színvonalá alá. Bizonyára, az *Ellák* nem hibátlan dráma. Második feljének meséje kissé szétfolyik s nem egyszer epikus lapályra téved. De tagadhatatlanul érzik rajta, hogy a remekmű igényével készült s nem egy helye méltó is ehhez a Bánk bán óta oly ritka néhez. A *Bizánc* on kívül alig akad újabbekülű történelmi darabunk, amely felvehető vele a versenyt. Szerencsésen megragadott alagondolatában van valami minden korhoz szóló, megrendítő magyar aktualitás. Ez biztosítja életét és ezt érezzük szétáramlani a színpadról most, a felújításkor is.

Az előadás kevés meglepetéssel szolgált. Pár részletében emelkedett csak felül a jó általánosan. *Timár* (*Ellák*) és *Lehotay* (*Attila*) mellett különös elismerésre tart számot *Tőkés Anna* (*Hildegund*) és *Gál Gyula* (*Onegesius*) régebből ismert, tökéletes illuziót keltő, nagyszerű alakítása. Előbbi olyan, mint egy buja színekben pompázó, lágó festmény. Utóbbi mesterialien kidolgozott, hajszálnomságig bevégzett részakrta emlékeztetett. A kisebb szerepek megzemélyesítői közül főképp *Maklár* y vált ki előnyösen.

A kapunyitást követő estén megkaptuk az első bemutatót is. *Friedrich Schreyvogel* osztrák író háromfelvonásos színműve: *A Kreml istene* került színre, meglehetősen jól rendezett, olcsó hatásvadászatra beállított, túlhangozott előadás-

ban. *Sainos*, magáról a darabról sem sokkal több jót mondhatunk. Irója — akit nálunk főleg érdekes *Grillparzer*-regénye révén ismernek — egyrészt kimerül az alkalmazott színpadi külsőségek aggálytalan halmozásában, másrészt híg-zavaros bölcselmi fejtegetések teherével teszi unalmassá sok helyen gyermekded naivságokba tévedő „történelmi” revüjét.

A darab különben a közismert *ál-Dimitrij* legenda új változatát víszí színre, tiz ritkító, tarka jelenetben. Az egész olyan, mint egy meglevencedett orosz képeskönyv. Mindenesetre papirosból van. Röviden arról szól, hogy a család *Dimitrij* — aki egyideig maga is jóhiszemű tévedésben van uralkodói származása fölül — miképp kergeti halálba *Boris Godunov* cárt, *Rettenetes Iván* ösztendős fiának gyilkosát. „Anyja”, az öreg anyacárné, eleinte beszűzta eszközül használja fel a koronára törő, egzaltált fiatalembert. Később azonban, amikor gyűlölt ellenfele már halott s a trónkövetelő egy sereg hitvány lengyel főúr segítségével csakugyan elfoglalja a Kremlt, ridegen megtagadja az álcárt, aki csupán hasonlít az ő megölt gyermekéhez. De *Dimitrij* most már mindez nem zavarja. Azazt nyugtatja meg magát, hogy neki joga van a hatalomhoz, mert a vér szerint öröklésnél fontosabb az elhivatottság átérzése. Ebben pedig nála igazán nincs hiány. Így hát leleplezéssel jenyegedő nevelőapját egyszerűen megfogja és „isten” lesz a Kremlnek. Megkoronáztatja magát, nőül veszi a sadomiri vajda leányát, — mitsem törődve annak lengyel szeretőivel, — majd fantasztikus világítódtó tervekkel kohol, miközben állandóan és macacsul keres valami elveszett „igazságot”. Végül *Boris Godunov* lányának, a szerelmes *Xénianának* tanácsára felkeresi a „suhogó” oroszok békétlen gyűlékezetét, ahol megtudja, hogy a pártütők őt, mint csalót, halálra ítélték.

Eddig a darab, amelyben mintha maguk az életre kelt történelmi kosztümök szokolóának, hasognának, dühöngének és politizálnának óraszám, büszke megelégedéssel tekintve alá a színpadi pátosz hullámaiban menthetetlenül elmerülő lelekarja, emberi és historiai hitrele, következetes jellemalakításra s más efféle drámaírókat hasonlatosságra — egy-egy „szép” mondat önmagáért higyló szívárványa alól. Alakjairól annál kevesebbet tudunk meg, mennél többet beszélnek. S cselekedeteik indokát is többnyire éppoly sűrű, nyomasztó homály fedi, mint magát az előadás legtöbb jelenetét, vakosítottban bőmből szereplővel. A sötétség új, a „hősi stílus” kongó üressége ijesztően régi. Ideje lenne már mindkettőt abbahagyni az ország első színpadain, mind a józlás, mind a helyes szövegértelmezés, mind a tiszta dikció, mind a korszerű, mai magyar színművészet érdekében.

A színész „mennydörgés” általánosan hibáját nem tekintve, (amire ezúttal maga a darab szolgáltatva a legtöbb bünszerző alkalmat), a fűszereplők közül elsősorban *Timárt* és *T. Mátray Erzsit* illeti komoly elismerés, főképp önfejldöző művészibuzalmáért, amellyel a zörgő papirosfigurákba élelen életet igyekezett lehelni. Kisebb szerepében kitünő volt *Juhász*. A meselagallató diszlekt *Horváth János* tervező-izlést dicsériék. Az itt-ott magyartalanságokkal tarkázott fordítást dr. *Pukánszky Béla* végezte.

HÁZTARTÁS

Rovatvezető: ifj. székesi Sacellary Györgyné

Kelpiré leves. Egy nagy fej kelpáposztát megmosunk, felaprítunk és sósvízben puhára főzzük. Világos vajas rántást készítünk, berántjuk a lével együtt átpaszírozott keldarabokat és 2 deci tejfellet feleresztjük, 2 tojás sárgáját keverünk el a leveses tálnban és a levest öntsük rá.

Nyúlgerinc sütte. A nyúl gerincét, két combját megtisztítjuk és füstölt szalonnával bőven megtűzdelve besózzuk. A pecsenysütőbe 3 evőkanál zsírt olvasztunk s ha a zsír forr, beletesszük a nyulát. Két evőkanál jó ecetet összekeverünk 4 deci jó tejfellettel és ezzel a keverékkel locsoljuk a sütőben levő nyulát 10 percnél addig, míg a keverék elfogyott és a nyúl szép pirosra sült.

Gombásmetélt hús mellé. Vékony metéltésztát készítünk, vagy nagyon vékony csőtésztát is használhatunk hozzá. A kifőzött metéltet összekeverjük a már előre elkészített vajas vagy zsíros, hagymás, petrezselymes, apróra összevágott, párolt gombával, jól megsózzuk, tetszésszerűen hús mellé adjuk köretnek.

Burgonyagombóc. 4 nagyobb burgonyát megfőzünk és szitán áttörjük, 5—6 dkg vajjal és 2 egész tojással jól elkeverjük és annyi szitált morzsát adunk hozzá, amennyit kíván, kerek gombócokat formálunk belőle és sós vízben kifőzzük. Cukros dióval vagy szilvaízzel tálaljuk. Vadhús mellé is adhatjuk olvasztott vajjal leöntve.

GYOMORBETEGEK gyógyítója a CIGELKA ISTVAN (Stephanus) gyógyviz

Orvosilag javallva: gyomorégés, étvágytalanság és emésztési zavarok esetében. Vezérképvisele: Edes-kuty, Budapest, V. kerület, Erzsébet-tér 8. szám.

Rántott nyúl. A fiatal nyúl húsát csontjairól szép szeletekben lezedjük, szalonnadarabokkal megtűzdeljük és lisztben, tojásban, szitált morzsában megforgatva, lassan kisütjük. Burgonyapürével tálaljuk. **Vajban pirított jércemell.** A jérce mellét kevés sósvízben felforraltjuk, leszűrjük a húsról a levét és újra feltesszük, bezöldségeljük sárgarépával, petrezselymezöldjével és karfiollal puhára főzzük. A levét elhasználhatjuk levesnek. A jércemellet ezután kivesszük, kevés vajjal sütőben pirosra pirítjuk.

TÉSZTARECEPTEK

Anna torta. 14 dkg vaját habosra keverünk, hozzáadunk 14 dkg törött cukrot, 8 tojás sárgáját, 17 dkg olvasztott csokoládét, kevés reszelt citromhéjat és kevés vaníliát. Beledadjuk a 8 tojás kemény habját, 8 dkg lisztet és 3½ dkg barna, héjas mandulát. Kétrészből sütjük. Ha a két tortalap megsült, barackkizzal töltjük, csokoládémázzal bevonjuk és pirított mandulával díszítjük.

Töltött alma. Szép, egészséges almákat meghámozunk, éles késsel a torzsája körül nagy lyukat vágunk, úgy, hogy az egyik felén nem vágjuk keresztül, nehogy a töltélt majd kifolyjon belőle. Jó erős borus vizet készítünk, kevés cukrot teszünk bele, az almákat belerakjuk és

vigyázva puhára főzzük, hogy szét ne essenek. Kiszedjük szitára és ha jól lecspegett a borus lé, vaníliakrémmeel megtöltjük. Üvegátra tesszük, olvasztott barackkizzal leöntjük és cukrozott tejszínhabot teszünk köréje.

Erzsébet torta. ¼ kg törött cukrot 6 tojás sárgájával jól elkeverünk, 20 dkg örölt mogorót, 6 tojás habját, 1 evőkanál kakaót hozzákeverünk, megsütjük kettévágjuk és a következő krémmeel töltjük: 5 dkg örölt mogorót 1 csésze vaníliás tejben 3—4 kanál cukorral sűrűre főzzük, 10 dkg vaját adunk hozzá és addig keverjük, míg egész sűrű lesz. A megtöltött tortát csokoládéval bevonjuk és pirított mogoróval díszítjük.

Csokoládéhalmoeskák. 3 tojás fehérjét 12 dkg cukorral jól kikeverünk, 2 szelet reszelt csokoládét és 15 dkg darált mandulát adunk hozzá. Apró halmokat rakunk belőle a vajjal kikent és lisztezett tepsibe. Előre bemelegített sütőben inkább szárítjuk, mint sütjük.

BEFŐZÉS

Gyümölcs elvése télfre cukorbetegeknek. A szirupot szaharinnal készítjük. A szaharin jelzését megnezzük és abban az arányban vesszünk belőle. Például, ha 1 liter vízhez 60—70 dkg cukrot vennénk, ilyen arányban vesszünk a jelzéses szaharinnál. Ha az elkészített szaharinos szirup langyos, ráöntjük az üvegekbe berakott gyümölcsre, a tetőjére kevés szalicilt teszünk, légmentesen lezárjuk és a forrástól 20—22 percig gőzöljük.

Mustáros uborka télfre. Szép, egyenletes uborkákat meghámozva, főzőkanál nyelvével a magos részét kitoljuk belőle, azután kávéskanál segítségével kiszedjük a benne maradt magokat. A kimagozott uborkát forró vízzel leforrázzuk és negyed óráig a vízben állni hagyjuk. Negyed óra múlva szitára szedjük, hogy a víz jól lecsurgon róla. Tiszta cseréplábasba 1 liter vizet, 1 liter ecetet, 2 teáézt evőkanál sót, 6 darab kockacukrot, 5 evőkanál jó mustárt, néhány szál kaporot és kávéskanál szalicilt jól felforraltunk. A jól lecspegetett uborkákat üvegekbe töltjük és a már teljesen kihűtött mustáros ecettel teleöntjük, lekötve kamrába állítjuk.

Paprikalekvár. Húsos, édes pipropaprikákat megtisztítunk, felszeleteljük és feltesszük lábasban, jól megfőzzük, szitán áttörjük, újra felfőzzük és kis üvegekbe töltve lekötjük és kigőzöljük.

Sok a dolga, de nem megy a munka mert fejfájás gyöttri. De miért szenved? Pyramidon tabletták gyorsan enyhítik fájdalmát. A vásárlásnál azonban ügyeljen a csomagoláson látható «Bayer»-keresztre, hogy tényleg Pyramidon-t kapjon.

EXOTIC BŐRAPÓLO KRÉM

NAPKOZBEN. PUDER ALÁ:

EXOTIC NAPPALI KRÉM

ESTE. LEMOSÁSHOZ:

EXOTIC ARCTISZTÍTÓ KRÉM

ÉJSZAKARA. BORTÁPLALÁSHOZ:

EXOTIC BIOLOGIKUS KRÉM

MEGŐRZI BŐRE FIATALSÁGÁT

É S O D E S É G E T

Kizárólag szaktüzletekben kapható

ÉTREND

21. **CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: gombaleves, borjupörkölt galuskával, túros koch. **Vasora:** könnyű omléte, gyümölcs.
22. **PÉNTEK:** Ebéd: tarhonyaleves, rakott harsca, d'ósnaikó. **Vasora:** vese velővel, alma.
23. **SZOMBAT:** Ebéd: sóskaleves, nyul rántva, makaróni körítés, csokoládés zsemlyefánk. **Vasora:** pirított borjúmáj, szőlő.
24. **VASÁRNAP:** Ebéd: vaiban pirított jércemell, vegyes zöldség körlet, tejeles uborkasaláta, pörkölt mandulortát. **Vasora:** serteskaraj hidegen, burgonyasaláta, csokoládékrem-piskótával.
25. **HÉTFŐ:** Ebéd: paradicsomleves, serpenyős rostélyos, burgonya- és paprikasaláta, túrópálcasinta. **Vasora:** párizsi ecettel, olajjal, gyümölcs.
26. **KEDD:** Ebéd: kőménves leves, felszeletelt vadasan zsemlyekomóccal, száraz örödpürula. **Vasora:** rántott borjúláb tartármártással, alma.
27. **SZERDA:** Ebéd: májpüréleves, paprikás felszeletelt rizzsel, uborka, madarté. **Vasora:** kirántott párizsi, burgonyapüré, juhtúró.
28. **CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: kelpiré leves, állított borjuleves, sárgarépa főzelék, citromfelfűt. **Vasora:** sonkáspudding vajmártással, dió: alma.
29. **PÉNTEK:** Ebéd: halikaleves, tejeles paprikásomba csipetkével, szilvásgombóc. **Vasora:** tükörtójas paradicsommártással, tejszínes rizs.
30. **SZOMBAT:** Ebéd: húsleves borsóléstával, főtt marhahús tormamártással, hagymás tört burgonyával, rizskoch. **Vasora:** bombás omléte, szőlő.

Pyramidon fájdalomcsillapító tabletták

Kritikus napokon ezt a régbevált szert használják a hölgyek, mert megszűnteti a fájdalmakat, lehangolttságot és a rossz közérzetet.

ELŐFIZETŐINK ŐSZI KEDVEZMÉNYEI!

Jönnek a hosszú őszi esték. Van idő az olvasásra és a kézimunkára. A háznál elkél a jó könyv és a szorgalmas kezek öröme nyúlnak a szép kézimunka után. A «Magyar Nők Lapja» figyelmes kiadóhivatala, ha nagy áldozatok árán is, de megoldotta úgy a friss olvasmányok, mint az új kézimunkák kérdését. A lap hasábjain továbbra is felvonultatja a mai magyar irodalom minden fémjelzett tehetségét, eddigi ajándék- és kedvezmény-akcióját pedig kibővíti és kiterjeszti valamennyi kedves előfizetőnkre.

Aki ez év október elsejétől kezdve a negyedévi (három hónapi) lap előfizetési díját beküldi, az postafordultával már most, az őszi küszöbén, megkapja az értékes könyv-, vagy kézimunka-ajándékot. A postaköltséget mi viseljük. A csekk hátlapján tessék megírni, hogy a lentebb felsorolt tizennégy kiváló magyar és neves külföldi író művei közül melyiket óhajtja?... Természetesen az eddigi fél éves és az egész éves előfizetőket is megilleti az ajándék, sőt az éves előfizetők ettől függetlenül megkapják az esedékesség idejében a díj után nekik járó gyönyörű buzsáki párnát és fonalt. Tekintettel arra, hogy az egyes könyvekből csak bizonyos mennyiségű rendelkezőre, ajánlatos minél gyorsabban beküldeni az előfizetési díjat, mert a könyvek az igénylések beérkezésének időrendi sorrendjében küldjük el. Választhatnak kedves előfizetőink a következő könyvek közül:

Aszlányi Károly:	Hét pofon	Kollár Béla:	Dr. Mezőfalvi
Aszlányi Károly:	Özöngáz	Trócsányi Zoltán:	A történelem árnyékában
Aszlányi Károly:	Brentford rendet csinál	Hans Fallada:	A repülő írrok
Bibó Lajos:	A gyermek	Pierre Benoit:	Nyugat asszonya
Barabás Pál:	Ez a világ eladó	Dr. Wheatley:	Axel drága...
Karinthy Frigyes:	Mennyei riport	Linklator:	Don Juan Amerikában
Korcsmáros Nándor:	Az Úr hintaján	Hardy:	Elveszett lelkek

Ezeket a magyar és külföldi írókat nem kell bemutatni, nem egy világhírű közülük.

Kézimunkában egy gobelin retikül-lap mindkét oldala áll rendelkezésre, prima minőségű kongré-nyagra előfestve, szép virágmintákkal. Szépen kidolgozva nagy értéket képvisel, mert a dívat szeszélyeinek nincs alátelve. Örökbecsű tárgy. Ebből is, a választott könyvekből is, minden igényt kielégítünk, míg a készlet tart.

Ez a páratlan kedvezményünket, a mai rendkívüli időkben, teljesen díjtalanul vehetik igénybe már a negyed-éves kedves előfizetőink. Mi boldogan hozzuk meg ezt a nagy áldozatot és tudjuk, hogy minden lelkes előfizetőnk és olvasónk siet is, hogy ebben az értékes kedvezményben ő is minél előbb részesüljön.

Tisztelettel
a MAGYAR NŐK LAPJA
kiadóhivatala

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

BIZALOM. Bizalma több — megrendítő. Félő, hogy nagy megpróbáltatások várnak Önre, aki csupa szív és érzés. Még a «gonoszága» dacára is szereti azt a férfit, aki egyáltalán nem viselkedik úgy, hogy ezt a szerelmet megérdemelne. Nincs is más mondanivalóm, csak annyit, hogy féltem ettől a szerelemtől s még inkább a vele való házasságtól. Ha most megengedi magának, hogy Ön előtt egy más nővel csókolózzék és Ön ehhez jó arcot «vágott» — bocsásson meg, de ez több a soknál. Az Ön helyében nem

vágtam volna jó arcot, hanem megfordultam volna és nem ismerném többet soha. Azt írja még róla, hogy «rettenetesen erőszakos és zsarnok» s ha nem engedelmessé válik neki «mindenben» el-megy mulatókba és félvilági nőkkel szórakozik, azokat kísérgeti és ezzel Önnek eldicsekszik. Hogy milyen férj lesz belőle, nem merném rá bízni azt, akit szeretünk és féltünk. Önt sen. Nagyon gondolja meg, mert aki most goromba, erőszakos és «a maga módján talán szereti», később sem lesz annyit, de még csak ember sem, amilyenek a család-fenntartónak lennie kell. Iparokodik megáltni benne a szepet és jót — bár nem egy része a lelkének, mert ahhoz túl ér-zéki — de kérdés, hogy az a jó és szép az elmondottak után valóban létezik-e benne, vagy csak az Ön elképzelésében van meg? Egy «szörnyű» nagy család-óson már ütesett. Az a szerelem betöltötte az életét, megszépítette. Boldog volt annak dacára, hogy abban az időben érte a legnagyobb szomorúság, édes anyja halála. És a férj elhagyta. Ami ezután a szerelem után következett, arról elég ennyit megjegyezni: «Igazán a férj-ek oly gonoszak tudnak lenni!» Ön írta és most talán még szerencsétlenebb szerelembe esett bele, mint ez volt. A szerelemben is a komolyság az érték. Aminek az ellentéte a léhaság, a felületesség, az önzés, mert az önző ember legfontosabbnak mindenkor önmagát tartja. A cinizmus az ördögöl ször-mazó lételetlenség s jaj annak, aki nem menekül az ilyen embertől. Ha úgy tekintem, mint testvért, akinek boldog életet szeretnék, nem tanácsolhatom ezt a házasságot. Semmi garanciát nem látok, anélkül az alapjául ajánlhatnám. Vigyázzon, nehogy újabb csalódás érje. **TÉLI GONDOK.** A szilvát aszaltatja egészben, vagy magját kivéve is és helyébe egy gerezd diót téve. A megtörült szilvákat aszaltó deszkára egymás mellé helyezzük és kenyérsütés után a még meleg

kemencébe tesszük és addig hagyjuk benne, míg a kemence kihűl. Másnap kivesszük a kemencéből, átforgatjuk és orgánállet letakarva, levegős helyen tovább szárítjuk, míg annyira kiszárad, hogy eltartható lesz. Ha az aszalás megtörtént, zacskóba öntjük és szellős helyen, legjobb jadtáson tartani.

Egy hű olvasó. Számtalanszor ismétlődő szomorú kérdés, melyre nincs más felelet, mint az, hogy nem lehet, nem szabad felborítani azt a családi közösséget, amely mögött, hűsz év zajlott le még akkor sem, ha a lemondás meghaladná erejét. Nem lehet szétszakítani, mert a szülők felelőssége nagyobb, súlyosabb a gyermekeikkel szemben annál a szenvedésnél, megálzásnál, amit a férj bot-lása idéz elő a feleség lelkében. Kevés kivétellel minden asszony beavallottan, vagy titkolva a szíve fölött hordja a megsemitatás mártír tövis koronáját. A szerelem varázsa szétfoszlott, bele is törődött s elfogadta helyette a megbecsü-lést, mint összetartó erőt. Nem állítja magát örök érzéssel, mert tudja, hogy ami emberi, kivételesen tart a síríg. De nem mondhat le a hűségéről, amit minden becsületes férjnek kötelessége megtartani a feleségével szemben azután is, ha már elhalkult szívükben a nagy orkeszter, amit a fiatalság, csodálatos érzése hangszereit. Két ember ennek a parancsoló érzésnek a hatása alatt szövetséget kötött egy életre, amelyet nem tagadhat meg, mert alapörvénye az egymás iránti hűség a szeretelben, azzal az érzéssel, amely két szép gyermekkel ajándékozta meg és olyan tartalmat adott ezzel életüknek, amelyet az Ön férje nem rom-bolhat le. Nem lehet komolyabb jelentő-sége érdeklődésének s csak azért reagál azoknak a fiatal leányoknak kacér flört-jeire, mert férfi hűségének tetszik ez a késői hódítás. Sajnos, hogy ezek a nevel-telen és lelkiismeretlen leányok flörtjükkel tönkre tehetik, ha csak rövid időre is, a családi élet békéjét. Nem jelenthet neki érzésben sem többet családja szereteténél,

Ismét

TÖRÖKNÉL

nyerték a

300.000 P

legnagyobb főnyereményt.
Őn is nyerhet, ha sorsjegyet

TÖRÖKNÉL

vásárol.

Nyereményhúzs ókt. 14 es 17-én

Hivatalos sorsjegyárak:

Egész P 28.- Fél P 14.-
Negy. P 7.- Nyolc. P 3-50

TÖRÖK A. ÉS TSA

BANKHÁZ RT.

Budapest, IV., Szerviz-tér 3

Rendelés levelezőlapon, levélben
vagy postautalványon.

ragaszkodásánál, akikkel testben és lélekben összefonórt. Feltételezhetjük, hogy helyén van a szíve és nem fog rajta a szép szemek hódító támadása. Ne vesztse el bizalmát, mert az ilyen flörtöskék még nem tántoríthatják el a férjét a családjától.

Trigylet asszony. A megcsait asszony szíve hideg, mint a jég, kemény, mint a márvány s míg át nem hatol rajta a bizalom árama, eredménytelen a megtérő, bocsánatáért esedklő kérése. Nem érkezett el még szívéhez a lehatalmasabb megbocsátó erő, hogy le tudjon térdelni az engesztelődés mélységével, alázatosságával és szívébe tudja fogadni a megtérő alázatos könyörgését. Szíve kemény, mint a márvány és hideg, mint a jég és elfelejti, hogy büntől roskadtan hullunk térdre mindennap és esdünk irgalmat az örök Igazságtól, aki előtt nincs titkunk. Előttünk áll a példa, hogy kövessük és a bocsánatot esedklőt meghallgassuk, szívünkhez emeljük. Férje beismeri, hogy vétett Ön ellen és fogadalmat tett, hogy nem esik vissza. Ön is szereti a férjét, különben nem szenvedne, nem közömbös amit tett vagy tenne a jövőben. Ha meghallgatná vallomását, ha engedné, hogy a szívéhez simuljon bocsánatért esedklése, megfogná a megtérő kezét, mert a szív a legnagyobb csoda, nem bírál, nem ítél, felemeli és megérti a bűnöst. Nem lehetünk érzéketlenek a jószágunkhoz mekkülözhöz, aki szívünkön kopogtat, bocsássuk be és igazi jószággal segítségünk megjavulását elősegíteni. A házassáletnek

roppant sok és szinte szédületes problémái vannak: mélységei és magasságai. A feleség örök hivatása, hogy, ha szükséges, áthidalja a szakadékokat vagy leszálljon a legveszélyesebb mélységekbe s a legfájdalmasabb megpróbáltatásokon át mentse a lezuhanót. Az ő ereje szükséges, hogy felszálljon a lélek szárnyán a csillogok fölé és elvesztett reménységükkel megtöltsék a hit és reménység fényével. A családi életben a feleség képviseli a tökéletesebb, magasbrendű embert, a makulatlan hűséget, tisztaságot és mellette a férjben is életre hívja ezeket a szunnyadó emberi értékeket. Azt hiszem, az Ön feladata most könnyebbé vált azáltal, hogy férje felismerte botlása következményeit és megértő jószándékával átengedi magát vezetésének, irányításának. Rászorult arra, hogy komolyabban vegye önmagát és komolyabban vegye nemcsak a saját életét, hanem családját is, amelyért felelősséggel tartozik. Rádöbent, hogy botlásának tragikus következményei lehettek volna s minden igyekezetével elkerülni óhajta a további veszélyeket. Az ember akkor téved végzetesen, ha a bűn felé sodródik és pillanatnyi örömkéért feláldozza a tisztaság békéjét, az egyetértés harmóniáját. Megrendítő pillanat a veszély szélééről való visszatörpanás, felismerése a tévedésnek, de a legfenségesebb és legmeghatóbb is, mert az ember a villanásszerű pillanathal ismeri fel a tökéletesedés lehetőségét. Az elvesztett, hitelt vesztett jószág mint phönix madár felroppen és

„...a napfény aranyos sugarai haját beragyogták

és ellenállhatatlanná tették”. Ezt regényben lehet olvasni, de a való életben is így van, hogy a szép haját megcsodálják. Hisz oly egyszerű a hajnak ragyogó szépséget kölcsönözni: Apolja rendszeresen haját a lug és szappanmentes "Neo-Shampooon"-al. Különleges minőség "Szökékeknek", erősítővel!

"Feketefej védjegyű"

NEO-SHAMPOON

"Szökékek"

Csomag 38 f. * Folyékony 90 f.-től Mindenütt kapható!

akciódarabok finom anyagból, izléses művészi hímzéssel készülnek, egyetlen otthonban sem nélkülözhetők. Az akció ár olyan kedvezményes, hogy a beszerzés nem okoz nagy megterhelést. Ha azonban az egyösszegben való fizetés mégis nehézséget jelentene, megvásárolható havi részletfizetés mellett is, készpénzfizetés árát. Részletfizetés mellett az akciódarabok utólagosan, a teljes ár kifizetése után vehetők át, vagy postán küldi a MUL Kézimunkaboltja. Pénzt takarít meg és örömet szerez mindenki magának, aki az akciódarabokat megvásárolja.

Marica. Barátnője nem neheztelhet komolyan azért, mert névnapjáról megfeledkezett. Tulajdonképpen nem is feledékenységre tulajdonítható, hanem az egész világon uralkodó izgalomnak, ami minden embert lenyűgöz. A személyi eseményeket háttérbe szorította a világszenzáció. Barátnőjével ugyanígy megtörténhetett volna a kifogásolt „feledékenység” s neki sem esne jól, ha ezért neheztelne rá.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim közül, ki adhatna tanácsot, hogyan készíthetnék jó öszi-baraacklikort? Sürgős választ hálás köszönettel venném. „Bekésesabai előfizető”.

Kedves olvasótársaim közül ki volna szíves a „yoghurt” készítésére megtanítani. Hoztattam a gyárból joghurt fermentet, de nem küldtek velem haszná-

szepítő, májfolt, pattanás, arcstíztalanságok ellen. Szépit, fiatalít. Próbátégely 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvételt drágább. Rácz M. János gyógyszerész, Kiskunhalas

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Pénzt, időt,

fáradságot

takarít meg, ha

VILLANNYAL

SÜT-FŐZ,

VASAL,

HÚT ÉS

TAKARÍT

Felvilágosításért forduljon az Elektromos Művek bemutatóihoz: ll., Margit-kr 15., V., Honvéd-u. 22., V., Váci-út 74., VIII., Baross-tér 2., IX., Ferenc-körút 9.,

ahol készséggel állanak szolgálatára. Ugyanott villamos tűzhelyek, főzőkészülékek, sütők, forróvízfűtőlők, hűtőszekrények részlelvezetésre is vásárolhatók.

szárnyára veszi a lélek csodálatos motorját. Önt váratlanul érte a csalódás és épp olyan váratlanul a megtérés is. Szinte egyidőben sujtott rá és bizalmatlanul kérde: hihet-e a jövőjükből? A katasztrófa a lelkiüket súrolta, nemcsak az Önét, kedves Asszonyom, hanem a férjéét is és hiszem, hogy a szenvedés közelebb hozza egymáshoz a szíveiket. A szívükben vadjudó fájdalom elesenedül, a lélek magához tér és minthogy megismerték az élet veszélyeit, legsötétebb kelepéct, egymáshoz karolnak és több bizalommal, több hittel mennek tovább az élet útján, mert támogatniok kell egymást és védeniök kell gyermekeiket, akikre majd hasonló veszélyek leselkednek.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJA (VI., Teréz-körút 6.) rendkívül olcsó, finom és szép kézimunkáival díszített akció-terítőket, ágyszőnyeganyagokat és konyhagarnitúrákat hoz forgalomba, melyekre felhívjuk lapunk olvasói szíves figyelmét. Ezek az

OLZOM CREM

lati utasítást s kérdésemre azt választották, hogy nem tudják, hogyan kell használni. Megvan a ferment és még sem tudom, hogyan készítsék joghurtot. Nagyon hálás volnék, ha valaki kisegítene szívés tanácsával. Szíves értesítést „Yoghurt” jellegre szerkesztőség címére kérek.

SZŐRTELENÍTŐ «Déva»-krém. Hatása végleges! Szőrtelenítést vállalok. «Déva» XIV., Hungária-körút 116 (Thököly-útnál).

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetései díja 1 pengő 50 fill. Jeligés hirdetésre érkező levelek továbbításra hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Női szabóság, plüssézem, mestervizsga. Kalocsy, Corvin-tér 1. Telefon: 167—478.

Budapestre érkezőknek «Uri otthon» nyújtok 2 pengőtől. Hajdu név. MÁV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. Telefonszám: 132—900.

Rövid, fekete gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négy száz, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianóknak feltűnő olcsón, tisztviselőknél előleg nélküli legcélszerűbb részletre. Rákóczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarok.

Zongorák, pianóknak előleg nélküli húszpengős részletre 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongora termében. Erzsébet-körút huszonhat. **Bérezongorák** csoda olcsón!

Diplomás úriemberhez férfihezmenne úriúrnak 20.000 pengő készpénzszómánnal. Leveleket «Alkonyat» jellegre a kiadóba kérek.

Oklevéles tanítónő házi tanítónak elmenne. Sass Vilma, Székesfehérvár, Kisteleki-u. 10.

Masszírozó, tyúkszemválogató nőf. ügyes, előkény mozdorút, szerény igényű keres Székely Józsefné Hajdusoboszlói hévízfürdőjébe.

Kézimunkaüzlet családok miatti olcsón eladó. Varrni vagy himezni tudó hölgynek szép kereseti lehetőség. Bővebbet: VIII., Kistemplom-utca 3. Häzfelügyelőnél.

Fajtiszta, pedigrés pulkolykók eladók. Cím: Faust Eta, Balatonakaratya, Tevely-nyaraló.

Jó családból való gyaroklott gyermekgondozónő ajánlkozik azonnalra. Cím: N. Zs. Lillafüred, Erzsébet villa.

Z A LOGJEGYÉRT. ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetlek. Baross ékszerház, VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon 134—770.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban 2 pengőért megszállás. Főjegyűző. Orczy-út 40. I. 10.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrűgösen vennék. Telefon: 139—503. Zongoraterem.

Legmodernebb szabás-varratástani. Mestervizsga. «El» szalón, Erzsébet-körút 58.

Gyermek mellé ajánlkozik szerény fiatal leány. Háztartási munkában is segítkezik. Leveleket «Budapesti» jellegre a kiadóba kérék.

Érettségizett úriúrnak keres Budapestben olyan úri családót, ahol ellátás elemében örömmel vállalná 6—15 éves gyermekek tanítását. Leveleket «Érettségizett» jellegre a kiadóba kérek.

Ónállóan főző vidéki, megbízható keresztény mindeneset keres hosszú bizonyítványú gyermekeket a házaspár melletti belépésre. Cím: Pestszentlőrinc, Állami lakótelep 121. épület, gyógyszerár.

Női ruhákat, kosztümöket, kabátokat előszörűn kiutibelen jutányosan készítek. Szabásom kifogástalan. Lelekijmeretesen kidolgozom. Höflinger, Kecskeméti-utca 4.

MIMÓZA világhírű grafológus nő analízis kézből, írásból és fényképről. Személyes részvétel nem szükséges. Meglepetően tárja fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kérék sajátkező írással leveleiben. Válaszbélyeg csatolandó. Cím: Pécs, Szent Vince-út 50.

Divatvalon legszebb kiutibelen készít angol-és francia kosztümöket, ruhákat, estdij-és menyasszonyi ruhákat. Mellényos ár. Legmodernebb szabást és varrást tanít. Kovács M.hályné. Teréz-körút 15. (Andrássy-út sarok). IV. em. 35.

Fiatal, megbízható, jólelkű úrhölgyet keresek 2 éves kicsi leányom mellé. Családtásként tekintjük. Veress Lászlóné szatózó neje, Pusztatúr-pászto, Szolnok m.

Perfekt német kath. tanítónő keresek két elemista gyermekem mellé zongoraoktatással. Fényképet, bizonyítványmásolatokat Olthayné, Szentgyörgyváry, posta: Álsópáhok, kérek.

Mindenben feltétlenül megbízható fiatal pár takarításért lakást kéré, az asszony a konyhában is járatos. Szíves megkereséseket «Könyvek» jellegre a kiadóba kérék.

Kézimunka leírás

4. oldalon: Angol madeira milió 80×80 cm méretben, előrajzolva arancysokor pamutvászorra P 1,90, hozzott anyagára előrajzolás P —80, himzéshez 25-ös DMC-t használnak 40 fill., szúrtsablónja P 1,20.

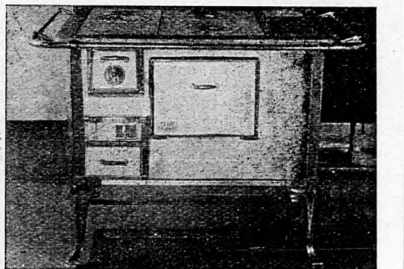
6. oldalon: Angol madeira milió 80×80 cm méretben, előrajzolva arancysokor pamutvászorra P 1,90, hozzott anyagára előrajzolás P —80, himzéshez 25-ös DMC-t használnak 4 P —40, szúrtsablónja P 1,20.

Hátsó fedőlap külső oldalán: Hímzett tűll függöny csipkeszövetből és varrott csipkével kombinálva. Tűll métere P 12,50, csipkeszövet métere P 11,50, 9,50 és 20.— pengős árban. 20 cm-es rojt métere P 2.—. Hímzéshez perle dekája 30 fill., klüni picó 04 fill., szalagok 22, 28, 30 és 32 fill. métere. Méreteknél árajánlatot adunk.

A MUL Kézimunkaboltjának (VI., Teréz-körút 6) árajánlata

Baby-ingecske, fehér színben, géphímzéssel díszítve	2,40
Baby-ingecske, rózsaszín vagy kék színben, géphímzéssel díszítve	2,60
Pólyapárna, szép rátét-és géphímzéssel	16.—
Koestikatáró és párna, jól mosható cernapikéből	14,50
Horgolt kislány-ruhácska, szép fazonban	5,50
Horgolt átykáját, szép színekben	6,50, 7,80
Fűteskaruha, horgolt, fehér vagy sűrke színben. 3—4 évesnek	10,50
Hímzett, magyaros ruhácska, fehér grenadnából, 3—4 évesnek	6,50
Hímzett, magyaros női blúz, fehér grenadnából	5,50
Festett gobelin-párna, szép mintákban. .80, 1.—	1,20
Festett kelim-párna, szép mintákban	2.—, 2,20
Festett kelim falvédő, 80×160 cm méretben, szép mintákban	10.—
Cérna-marquisette függőnyanyag 150 cm szélességben, métere 5,50	6,50
Csipkeszövet függőnyanyag, 180 cm széles, métere 5,50	6,40
Csipkeszövet függőnyanyag, 300 cm széles, métere 7,50	8,20
Klöpi függőnyanyag, 300 cm széles, métere 16,50, 18.—, 19,50	21,50
Szines indanthren függőnyanyag, 150 cm széles, métere 5,80	7,80
Függönyök készítését olcsó árban vállaljuk. Hímzett zsúrtérítő, 4 szalvétával, sárge, zöld, frész és kék színben. A terítő mérete 130×130 cm, a szalvétáké 25×25 cm	12.—
Hímzett, magyaros tálcakendő, 30×30 cm méretben	3.—
Hímzett, magyaros terítő, 80×80 cm méretben	9,50
Hímzett, magyaros terítő, 100×100 cm méretben	12,50
Zefirfonál, ruhakötéshez és horgoláshoz, dekája	—28
Divatfonál, ruhakötéshez és horgoláshoz, dekája —36,—38,—42	—48
Fonárendelésnél készítési leírás adunk. Előnyomdafelszerelések, sablonok, dírszőlők, festékek olcsó árban.	

TAKARÉKOS házi asszony Ön? **CSÖKKENTENI** akarja férje gondjait? Használjon **konyhájában LAMPART-CELUS** zománcozott folytonéggő **takaréktűzhelyet...** Fa- vagy hazai barnaszén-tüzelésre

szo b á j á b a n LAMPART-CELUS

kétaknás folytonéggő hazai barnaszéntüzeléses szobakályhát

Kényelmes részletfizetés!

Kérjen díjtalan prospektust.

Kíválgató!

T. **Lampart gyártmányok eladása kft.**

BUDAPEST VII., Erzsébet-krt 19

Kérem díjtalan prospektusukat.

Név.....

Fogl.....

Lakás.....

M. N. L.

A lakásfűtésnél nagy tüzelőanyag megtakarítás.

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisérték, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és jelkölése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 1469.39.
Felolós vitéz BÁNÓ LEHEL.

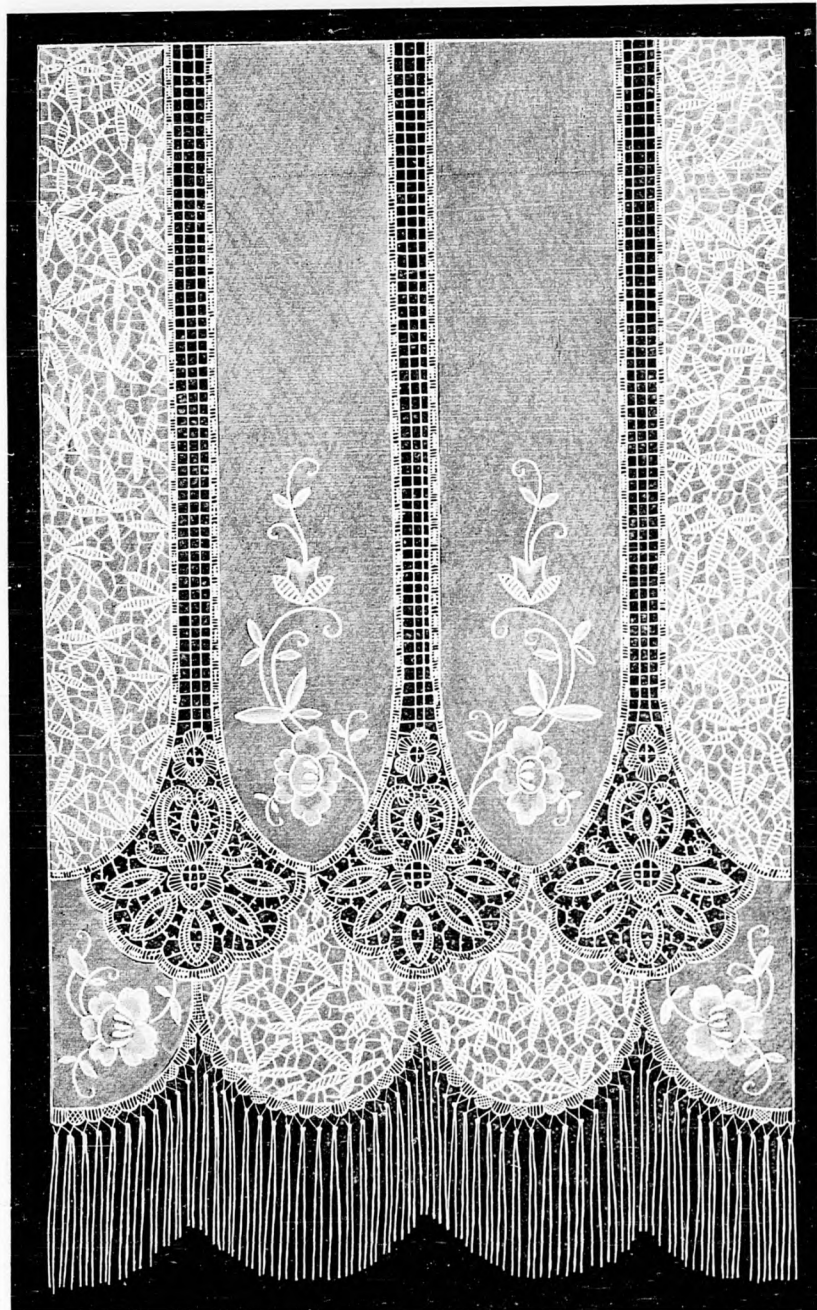
A MUL Kézimunkaboltjának rendkívüli kedvezményes asztalterítő akciója

E terítő zongoraterítőnek is használható

A fenti ábrán bemutatott asztalterítőre felhívjuk lapunk mélyen tisztelt Előfizetőinek figyelmét. Ez a divatos terítő finom, tartós, ekrűszínű klöpicsipkeanyagból készül. A szélét 10 cm széles azonosszínű rojt díszíti. Az asztalterítő mérete, a rojtot is beleszámítva: 160×160 cm. A fenti ábra ne tévesszen meg senkit, mert a terítő téglalakú asztalon van s ezért látszik egyik oldalon kisebb oldalrész, mint a másik oldalon. Pl. egy 120×120 cm átmérőjű asztalra terítve, minden oldalon egyenlően 20 cm széles anyag lóg le. A terítő nemcsak négyszögletű, hanem ovális vagy kerek asztalra is használható, úgyszintén zongoraterítőnek is. E terítő akár lapunk útján, akár a MUL kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6) ELŐLEGES RÉSZLETEKBEN VALÓ FIZETÉSSEL P 19.—ért beszerezhető. Ebben az összegben benne van a postán való hazaszállítás díja, szállítólevél, illetve teljes portómentesség. A terítő P 19.— beszerzési ára 2—3—4—5-pengős részletekben is fizethető, vagy készpénzért megvásárolható. Az utolsó előleges részlet kiegyenlítése után a terítőt bérmentesen küldi meg lapunk előfizetőinek a MUL kézimunkaboltja. A terítő praktikusságánál fogva nélkülözhetetlen minden otthonban és mint kelengyedarab, vagy mint menasszonyi ajándék, igen értékes és nagyon ajánlható. A teljesen kész terítő megtekinthető a MUL kézimunkaboltjában, vagy kívánatra budapesti előfizetőinknek h á z h o z is kiküldjük bemutatás céljából.

Magyar Nők Lapja

KLUNI CSIPKEVEL DISZITETT SZTÖRFUGGONY. BESZEREZHETŐ A MUL KÉZIMUNKABOLTJABAN VI., TEREZ-KRT 6